

Amerikas Latviešu Baptistu Apvienības Mēnešraksts

KRISTĪGĀ BALSS

Nr. 3

2020. g. jūlijs, augusts, septembris

91.3.

Bet cerības devējs Dievs lai piepilda jūs ar visu prieku un mieru ticībā, lai jūs kļūtu bagāti cerībā Svētā Gara spēkā. (Pāvila v. romiešiem 15:13)

Redakcijas kollēģijas piezīmes

Man bieži vien darba dēļ ir bijis jābrauc uz svešām pilsētām, vairākos kontinentos. Gatavojoties uz šiem ceļojumiem, es plānoju, izpētu jau iepriekš pilsētu, valodu, publisko satiksmi, naudas izmaiņas iespējas un vēl daudz citu ko. Manā pieredzē ir bijis tā, lai arī cik vien es plānoju, ļoti bieži gadījās kaut kas negaidīts. Daži piemēri: sunīši, kas bija trenēti izošņāt dārzenus vai augļus, lai tos neieved Austrālijā; iebraucot Maskavā, pasas kontrole ar gandrīz nekādu rindu iezīmējumu vai sajēgu; ierodoties lidlaukā atklāsme, ka taksīša šofere ir aizvedusi uz nepareizo lidostu; ceļojot uz Eiropu koferis kaut kur nozudis ar visām drēbēm; mobīlais telefons kaut kur pazudis. Varētu šo sarakstu turpināt.

Savos ceļojumos ievēroju, ka neparedzētos apstākļos bija daudz labāks iznākums, ja varēju parunāties ar kādu kolēģi, kas šādus apstākļus jau iepriekš būtu piedzīvojis. Vēl viena lieta, kas sarežģījumus ļoti atvieglināja, bija ja kāds labsirdīgs, izpalīdzīgs cilvēks paskaidroja, palīdzēja vai deva labu padomu.

Mums dzīves notikumi kādreiz ir kā šāds ceļojums. Mēs neviens negaidījām, nedomājām, ka būs patreizējā sērga, kas visus dzīves plānus un dzīves ritmus tā pārmainīs. Mums, ticīgiem iet līdzī Ceļa Biedrs, Palīgs, Pestītājs Jēzus Kristus. Viņš visu zina, ieskaitot mūsu bailes, neziņu, šaubas un rūpes. Viņš ir klāt mums ikkatrā dzīves gaitā. Vēstulē ebrejiem 13:5 ir šie vārdi: *“..jo viņš pats ir sacījis: “Es tevi neatstāšu un tevi nepametišu.”* Ja šos vārdus no grieķu valodas tulkotu burtiski, būtu tā: “nekad, nē Tevi es atstāšu. Nedz nekad nē Tevi es pametišu”. Ievērojiet cik daudz reizes te ir uzsvērts negatīvais – piecas reizes – lai mums nebūtu šaubas, ka mūsu Kungs un Pestītājs nē nekad, nekad, nekad mūs neatstās!

Liela daļa no šīs Kristīgās Balss izdevuma ir veltīta mūsu Apvienības kongresa dienām. Aicinu ikkatru Kristīgās Balss lasītāju vismaz kādu daļu no šīs programmas baudīt. Liela daļa no programmas ir ieskaņota ALBA YouTube kanālā: <https://www.youtube.com/channel/UCbvDHNKJ0v3Rslii72KuCSQ>

Šī numura vākā ir Viestarta Aistara mākslas darbs – akvarelis – ar rudenīgu skatu. Viestarts ilgus gadus bija Čikāgas latviešu baptistu draudzes loceklis. Viestarts ar savu Dieva doto mākslas talantu un spējām ir daudz gleznojis. Viņš arī zīmēja mūsu titullapu un vairākām dziesmu grāmatām vākus. Viestarts aizgāja mūžībā 2020.g. 1. aprīli 92 gadu vecumā.

Redakcijas kollēģija: māc. Dr. U. Ukstiņš, māc. O. Cakars, P. Aļļe. Mūsu tīmekļa lapas adrese:

www.kristigabalss.com

Informācija: info@latvianbaptistsinamerica.org

ALBA tīmekļa lapa:

www.latvianbaptistsinamerica.org

SATURS

Redakcijas kollēģijas piezīmes—P. Aļļe	2
Apraksts par kongresa dienām— Pēteris Aļļe	3
Dzīvot mūžīgās dzīvības gaismā—P. Aļļe	8
Katra mēle Viņu apliecinās—māc. Dr. P. Barbins	11
Nākotne un Cerība—māc. Dr. U. Ukstiņš	12
Uz ērgļa spārniem — Enoks Biķis	16
Brīdis svēts—Benita Ukstiņa	18
Lūgt un pateikties - Ralfs Augstroze	20
Pateicības dienā — O. Cakars	21
Pārdomas valsts svētkos— māc. Dr. U. Ukstiņš	22
Brāļu kapos— O. Cakars	23
Viestarts Aistars mūžībā — P. Aļļe	24
Silvija Biķis mūžībā — Enoks Biķis	25
Kā tas bija pirms 50 gadiem — Gatis Ķeris	27

KONGRESA DIENAS

Pēteris Aļģe

Kongresa dienas pagājušā gadā notika Bukskauntijas latviešu baptistu draudzes dievnamā. Šogad tas tā arī bija plānots, bet pandēmijas dēļ ASV jau marta mēnesī un tad aprīlī, un maijā piedzīvojām dažāda veida ceļošanas ierobežojumus un karantīnas. Tamdēļ

ALBA padome jau jūnija sēdē nolēma, ka visdrošāk un visprātīgāk mums būs šogad netikties. Šī izšķiršanās nebija grūta, bet tomēr ar zināma veida skumjām, jo mēs esam pulcējušies jau kopš 1950. gada. Dažreiz tas ir bijis jūlijā, dažreiz augustā. Līdz šim esam katru gadu tikušies.

Dievs savā žēlastībā mums ir pašķīris iespējas pielietot tehnoloģiju, tā varējām labu daļu no paredzētās programmas īstenot. Liela daļa no programmas bija iepriekš ieskaņota. Kongresa dievkalpojums notika Bukskauntijas draudzes dievnamā ar ierobežotu dievlūdžēju skaitu. Arī to ieskaņoja, lai tie, kas nevarēja personīgi piedalīties, vēlāk varētu noskatīties.

Izmantojām YouTube kanālu, kuŗu iekārtoja Ralfs Augstroze. Šī kanāla adrese ir: <https://www.youtube.com/channel/UCbvDHNKJ0v3RslII72KuCSQ> Šinī kanālā mēs varējām skatīties kongresa programmas daļas, kuŗas jau mums ir pierastas un ierastas.

Kongresa diena atklāšana bija ieskaņota ar priekšsēža māc. Dr. U. Ukstiņa ievada vārdiem. Šī gada temu jau izraudzīja pagājušā rudenī. Temas vārdi bija no Jeremijas 29:11 “– es došu jums

Kongresa atklāšana. No kr. Gatis Ķeris, Silvija Augstroze, māc. Dr. U. Ukstiņš, C. Augstroze, I. Stepanik.

nākotni un cerību!”.

Kongresa dienas parasti sākās ar karogu uzvilkšanu un tā arī darīja šogad. Pie ASV karoga ar sejas apklāju bija Kārlis Augstroze un Inta Stepanika un pie Latvijas karoga Gatis Ķeris un Silvija Augstroze. Ievada

vārdus teica mūsu priekšsēdis māc. Dr. U. Ukstiņš: “Kad pirms gandrīz gada rīcības komiteja apsvēra iespējas 2020. g. kongresa dienām, neviens no mums nevarēja iedomāties, cik spilgtā un reālā veidā šie un citi Bībeles teksti apgaismos šī gada notikumus. Šis ir vēl viens atgādinājums, cik reālā un aktuālā veidā Bībele uzrunā ikkatru dzīves situāciju. Šī kongresa programma arī vēlreiz pasvītroja to, ka visi Dieva apsolījumi ir patiesi, negrozāmi, nesatricināmi un mūžīgi. Visi Dieva apsolījumi atrod savu “jā” mūsu Pestītājā Jēzū Kristū” (2. kor. 1:20).

Programmas pirmo svētbīdi vadīja mūsu komandants Andrejs Kalnmals. Tema rīta svētbīdim bija “Miesas augšāmcelšanās”. Viņš bija

Piekdienas rīta svētbīdi vada komandants Andrejs Kalnmals

ieskaņojis šo svētbrīdi ciemā "Latvija", mājā, kurā viņš ar savu dzīves biedri *Judy* un meitu *Lieni* pavadījuši vairākus mēnešus, kopš sākās sērga. Svētbrīža teksts bija no 1. Korintiešiem 15:35-45 un 15:53-58. Lai ilustrētu domu, ka tas, kas šeit top sēts iznīcībā un uzmodināts neiznīcībā (42.p.), *Andrejs* parādīja kvieša graudus un arī nobriedušas kvieša vārpas. Komandants arī mums atgādināja, no dažādām Bībeles rakstu vietām, ka mums ir jābūt rosīgiem gaidot ticīgo augšāmcelšanos.

Katru rītu kongresa dienās ir draudzes dziedāšana. Pirmo Bībeles studiju ievadot, *Pēteris Aļle* aicināja klausītājus vienoties pazīstamajā draudzes dziesmā

Daudzi skolotāji un profesionālie arī ir lietojuši Zoom vai arī citus sazināšanās veidus, un tamdēļ pievienošanās izdevās ļoti labi, ar tikai dažām problēmām, par ko visi šie sapulces dalībnieki bija ļoti priecīgi. Priekšsēdis aicināja dažus padomes locekļus, lai tie līdzdala kādus Bībeles tekstus. Šī vakara Zoom sapulci nobeidza ar lūgšanu.

Piektdienas vakara saulrieta svētbrīdi vadīja māc. *Dr. Pauls Barbins*. Svētbrīža ieskaņojums veidots *Celebration Lutheran Church*, kur kalpo māc. *Barbina* dzīves biedre māc. *Laura Barbina*. Svētbrīža tema bija "Katra mēle Viņu apliecinās". Svētbrīdi iesākot mācītājs aicināja klausītājus kopā

Kongresa delegāti šogad pulcējās neklātienē, lietojot „Zoom”. Augšā vidū iztrūkst *Maruta Barbins*.

“Uzticīgs mūžīgi”. Bībeles studijas tema bija “Dzīvot mūžīgās dzīvības gaismā”. Bībeles studijas teksts bija no *Jāņa ev. 10:22-30*. Šī rakstu vieta rāda mūsu labā *Gana*, *Jēzus Kristus* īpašības un *Viņa* gādību. Dzīvot mūžīgās dzīvības gaismā nozīmē uzklausīt un sekot *Labajam Ganam*, *Jēzum Kristum*.

Šogad piektdienas vakarā bija sarunāta “Zoom” sapulce. Šī sapulce bija domāta galvenokārt, lai apstiprinātu, ka visi kongresa delegāti varētu sekmīgi pievienoties sēdē. Daži šo sazināšanās veidu jau labi pazina, jo “Zoom” sēdes jau bija trīs citās reizēs lietotas prezidija un padomes sēdēs.

dziedāt “*Kungs, Tev slavu pienesu*”. Šo dziesmu ar klavierēm pavadīja *Maruta Barbina* un trompetiste *Olivia Shelton*. Teksts šī vakara svētbrīdim bija no *Pāvila vēstules filipiešiem 2:1-11*. Mācītājs uzsvēra to, ka mēs, ticīgie esam acināti savā starpā turēt tādu pat prātu, kāds ir arī *Kristū Jēzū*. (5. p.) Svētbrīdi nobeidzām ar dziesmu “*Slavē savu Dievu Kungu*” un ar mācītāja vadītu lūgšanu.

Gatis Ķeris ir jau daudz gadus vadījis ugunsiskus. Šogad ugunsiska ieskaņojums sākās ar pazīstamām vakara skaņām: *circeņi* un *cikādas*, un tad, tuvāk nonākot pie ugunscura, sadzirdējām ugunscura

Ugunskura programmu vada Gatis Ķeris

sprakšķēšanu. Tad mūs sveicināja ugunskura vadītājs Gatis. Kā vienmēr, ugunskurs sākās ar ieskaņoto pazīstamo dziesmu "Ugunskurs spīd mežmalā". No vēsturiskiem krājumiem redzējām ieskaņojumā iefilmētu mūsu ilggadīgo un iemīloto komandantu Rūdi Kalnmali, kas kādreiz vadīja šo pazīstamo ugunskura dziesmu. Rūdis aizgāja mūžībā 2019. g. martā. Gatis šim vakaram bija izstrādājis interesantu programmu ar asprātīgu humoru, pielietojot gan vecus, gan jaunus jokus.

Sestdienas rīta posms sākās ar rīta svētbrīdi, ko vadīja Ralfs Augstroze. Virsraksts šim svētbrīdim bija "Jā, es nāku drīz!", (Atkl. 22:20). Ralfs šo svētbrīdi ieskaņoja skaistajā, mierā ietērtajā Bukskautijas baptistu draudzes dievnāmā. Paplašinot virsraksta temu, svētbrīža vadītājs griezās pie papildus Bībeles teksta, 2. Pētera 3:8, lai mums atgādinātu, ka Dievs eksistē ārpus laika robežām. Teksti no Mateja ev. atgādināja, ka mums ir jābūt nomodā, jābūt gataviem, jo mēs nezinām ne dienu, nedz stundu, kurā Jēzus Kristus

nāks atkal. Ralfs šo svētbrīdi nobeidza ar Viktora Baštika deklamāciju, kas ir pamatā Eduarda Baštika dziesmai "Kas esi cilvēks, Tu?" Laiks ir mūsu rīcībā, mēs varam reaģēt pozitīvi uz Dieva aicinājumiem un pamācībām.

Nākošā programmas daļa sestdienas rītā bija Bībeles studija, kuŗu vadīja māc. Dr. U. Ukstiņš. Šīs Bībeles studijas virsraksts bija "Kalpot Kristus Viņa otrās atnākšanas gaismā". Bībeles studija bija ieskaņota Bukskautijas dārzā, un bija patīkami dzirdēt putnus, circeņus un vasaras skaņas. Mācītājs sāka šo Bībeles studiju ar tekstu no Pāvila 1. Vēstules Timotejam 3:16: "Visatzīstami liels ir dievticības noslēpums: viņš ir parādījies miesā, Tēva attaisnots Garā, tapis redzams eņģeļiem, sludināts pagāniem, ticībā pieņemts pasaulē, uzņemts godībā". Tas, ka Kristus ir uzņemts godībā, mainīja pasaules realitāti. Augšāmcēlušais Jēzus Kristus pierādīja, ka nāves vara ir sarauta, ka visi tie, kas tic Jēzum Kristum nav vairs padoti nāves bailēm, bet dzīvo uzvaras varā. Mācītājs arī vairākkārt citēja tekstus no Apustuļu darbiem, kur ir aprakstīts, ka mācekļi sludināja, darīja brīnumus, dziedināja Svētā Gara mudināti un stiprināti. Mēs, ticīgie neesam atstāti vieni, mēs kalpojam un darbojamies Svētā Gara spēkā.

Sestdienas rīta svētbrīdi vada Ralfs Augstroze

Sestdienas pēcpusdienā bija kongresa sēde, izmantojot "Zoom". Lai kongresa gaitu paātrinātu, visi delegāti jau iepriekš saņēma rakstiskā veidā ziņojumus. Kongresu atklāja ALBA sekretārs Juris Alksnītis ar lūgšanu. Priekšsēdis sniedza sveicienus kongresam, kas bija ienākuši no Latvijas, Brazīlijas,

Kenijas, Rinkonas. Apvienības darbinieki sniedza savus ziņojumus, un no tiem varējām spriest, ka lai gan mēs esam neliels skaits, tomēr cenšamies darboties un pielikt roku tur kur varam, īpaši kur ir vajadzības Latvijā, Rinkonā un citās pasaules daļās. Delegātiem vēlot, pārvēl padomes locekļus Juri Alksnīti, Ralfu Augstrozi un māc. Dr. Uldi Ukstiņu un revīzijas komisijas locekli Intu Gulbi.

Kongresa delegāti arī apsvēra iespējas kur un kad sanākt nākošajā gadā. Ja Dievs tā būs vēlējies, tad plānojam sanākt 2021. g. augustā Bukskauntijas draudzes dievnamā uz kongresa dienām. Draudžu pārstāvju ziņojumiem sekoja ALBA zaru pārstāvju ziņojumi un arī ALBA darbinieku ziņojumu otrais posms. Mūsu apvienības un palīdzības darba vadītāja Benita Ukstiņa savā ziņojumā apliecināja, ka vajadzību ir daudz un paskaidroja kādos veidos mēs esam snieguši palīdzību un kā arī ceram to turpināt. Bija prieks dzirdēt par labo sadarbīšanos ar brāļiem un māsām Latvijā, un varējām no jauna priecāties par to, ka esam vienoti nevien tautības, bet

Ģirts Stūrmanis lasa Jeremijas 29:10-14 svētdienas dievkalpojumā
Foto: C. Augstroze

galvenokārt mūsu ticības uz Jēzu Kristu dēļ.

Pēteris Aļle ziņoja par Jāņa Plostnieka piemiņas teoloģiskās izglītības fondu. Šis fonds jau ir atbalstījis vairākus garīdzniekus, kas turpina savu izglītību, lai dziļāk un pilnīgāk viņus sagatavotu garīgajam darbam. Līdz šim pieteikumi ir ienākuši galvenokārt ar bīskapa Kaspara Šterna starpniecību.

Evaņģelizācijas fonda pārzinis Ralfs Augstroze ziņoja par dažādām iespējām, kuŗas jau atbalstam un plānojam turpināt atbalstīt, ieskaitot ALFA kursus, "tuvuma.lv" un citus pasākumus.

Kasieris Ģirts Stūrmanis ziņoja par kases stāvokli un arī paskaidroja par budžetu nākošajam darbības gadam. Ņemot vērā mūsu skaitu, Dievs ir mūs bagātīgi svētījis, ka varam turpināt strādāt un darīt.

Kongresa sēdi nobeidzām ar māc. Dr. U. Ukstiņa lūgšanu.

Svētdienas rītā bija dievkalpojums Bukskauntijas draudzes dievnamā. Šinī dievkalpojumā bija ieradušies vietējie, mēs pārejie šo dievkalpojumu varējām skatīties, kā tas bija ieskaņots video ierakstā. Dievkalpojumu iesāka ar draudzes dziesmu "Dārgais brīdis nu atkal ir novēlēts mums". Bijām priecīgi redzēt un klausīties Silvijas Augstrozes ērģeļu spēli. Dievkalpojumu arī kuplināja soliste Inta Augstroze. Bībeles lasītāji bija Ralfs Augstroze un Ģirts Stūrmanis. Benita Ukstiņa vadīja draudzi lūgšanā. Pie ziņojumiem mācītājs Dr. U. Ukstiņš pieminēja, ka ziedi ir doti māc. Fridricha Čukura un viņa dzīves biedres Martas Čukuras piemiņai. Mācītājs Čukurs ilgus gadus kalpoja kā draudzes mācītājs un arī kā ALBA priekšsēdis. Tie no mums, kas viņus pazina, viņus abus paturam mīļā atmiņā.

Mācītājs Dr. U. Ukstiņš savu svētrunu iesāka ar kaut ko neparastu – viņš aizdedzināja sērkokciņu, ļāva lai liesma kādu laiku spīd un tad izpūta to. Šī ilustrācija mums atgādināja to, ka tumšā alā uz mirkli iededzinot sērkokciņu, varam redzēt ceļu, kā no tumsas tikt prom. Mācītājs savu svētrunu pamatoja uz Bībeles tekstiem, kur rakstīts par cerību un nākotni: Jeremijas 29:10-14 un 42. Psalm. Svētruna mums atgādināja, ka cerības devējs ir

Svētdienas rīta kongresa dievkalpojums Bukskauntijas latviešu baptistu draudzes dievnāmā

Dievs, Viņš mūs caur savu Dēlu Jēzu Kristu pārnesīs no tumsas gaismā, no nāves mūžīgā dzīvībā. Psalmista vārdi mūs iedrošina un atgādina Dieva uzticību: “Ceri uz Dievu, jo es Viņam vēl pateikšos, savam glābējam un savam Dievam!” Dievkalpojumu beidza ar draudzes dziesmu “Reiz ausīs rīts”

Svētdienas pēcpusdienā mūs aicināja piedalīties ieskaņotā mūzikālā svētbriidī, kuŗu bija sagatavojusi ALBA Koŗu apvienības priekšniece, diriģente un

sōliste Gunta Plostniece. Ievadot programmu, Gunta aprakstīja šo sniegumu kā mūzikas un dziesmu buķeti, ko katrs bija ieskaņojis no savām mājām vai no kāda tukša dievnama. Viņa arī paskaidroja, ka šis ir pirmais virtuālais šī veida priekšnesums. Šī programma bija bagāta un daudzkārt aizkustināja, jo redzējām ar kādu sajūsmu šīs programmas dalībnieki ir gatavojuši skaistās dziesmas un mūziku. Programmā piedalījās vijolnieki Daina Plostniece-Redpath un Keith

Vijoles duets: Daina (Plostniece) Redpath un Keith Redpath no Colorado Springs, ASV

Redpath (Colorado Springs), solists Andrew Martens (Ņujorka), ērģelnieki Kurt Pfitzer (Quakertown), Sarmīte Aļļe (Čikāga), ansambļa dziedātāji Ralfs un Silvija Augstrozes (Bukskauntija), Dagnija Bērziņa-Murray (Quakertown), Gunta Plostniece (Filadelfija), Jūlija Plostniece (Kalifornija un Ziemeļkarolina), Zaiga Alksnīte (Bostona) un Liana Alksnīte-Lloyd (Pitsburga). Programmā bija dueti, solo, trio. Šīs

Andrew Martens piedalās ar solo svētdienas pēcpusdienas dziesmu svētbrīdī.

mūzikas skaņas pacēla mūsu skatu uz Dievu, kas ir devis šo brīnišķīgo mūziku un tekstus. Programmas beigās klausītājus aicināja piedalīties, kopā dziedot “Slava un mūžīgs gods”, Sarmītes Aļles ērģeļu pavadījumā.

Šī gada kongresa noslēgums notika svētdienas pēcpusdienā. Pie karogiem bija pulcējušies tikai

priekšsēdis un karodznieki. Savos noslēguma vārdos māc. Dr. U. Ukstiņš atgādina, ka Jēzū Kristū mēs varam lūkoties nākotnē droši un bez šaubām, jo Viņam pieder cerība un nākotne. Karodznieki nolaida karogus un tos uzmanīgi salocīja. Tad priekšsēdis vadīja lūgšanā, svētības vārdos un tad teica “Uz tikšanos nākošajā gadā”.

Baudot visu kongresa programmu, varēju spriest, ka viss ir ar lielu uzmanību sagatavots un izkārtots. Liels paldies visiem, kas sagatavoja programmu. Varam domāt ka šo programmu daudzi varēs redzēt ALBA YouTube kanālā. Īpaša pateicība Ralfam Augstrozem par video ierakstiem. Viņš savas profesionālās spējas pielicis pie darba, lai sagatavotu visus video ierakstus. Paldies, Ralf, par šo skaisto, svētīgo devumu! Mēs šīs kongresa dienas beidzam ar atjaunotu pārliecību, pacilātību par to, ka Mūsu Kungam un Pestītājam pieder Nākotne un Cerība.

Pēteris Aļle

DZĪVOT MŪŽĪGĀS DZĪVĪBAS GAISMĀ

Bībeles studija no Jāņa ev. 10:22-30

Pēteris Aļle

Domāsim par tēmu: “Dzīvot mūžīgās dzīvības gaismā”. Gaismas devējs ir Dievs. Bībeles pirmajos trīs pantos mēs redzam pretstatu starp tumsu un gaismu. *“Bet zeme bija neiztaisīta un tukša, un tumsa bija pār dziļumiem, un Dieva Gars lidinājās pār ūdeņiem. Un Dievs sacīja: “Lai top gaisma”. Un gaisma tapa”* (1. Mozus 1:2-3). Dievs ir devis mums redzamu un arī garīgo gaismu.

Mēs varam dabā redzēt Dieva roku, kā Viņš ir radījis izplatījumu, gaismu, sauli, zvaigznes, planētas.

Pirms nedaudz nedēļām bijām Minesotas pavalsts ziemeļos, netālu no Kanādas robežas. Daba tur ir ļoti skaista, vasarā dienas ir garas un pēc saules rieta vēl ilgu laiku varējām baudīt krāsas gaismu. Pēc saules rieta sāka parādīties zvaigznes, un viena no pirmajām zvaigznēm, kuŗu varējām saskatīt, bija ziemeļzvaigzne, vai Polaris. Šo zvaigzni var atrast, ja sameklē Mazo kausu “Little Dipper”, vai Mazo lāci, kuŗa kausa roktuŗa galā ir ziemeļzvaigzne. Šī

zvaigzne ir ļoti laba ceļa rādītāja, jo viņa akurāti

parāda virzienu uz ziemeļiem. Pirms satelītiem un citiem moderniem līdzekļiem, jūrniki varēja lietot ziemeļzvaigzni, sauli, mēnesi un citas zvaigznes, lai ļoti akurāti noteiktu savu tiešo novietojumu uz zemes lodes. Šie spīdekļi, kopā ar ģeometriskiem novērojumiem bija ļoti labi virziena rādītāji.

Ziemeļzvaigzne ir 434 gaismas gadus (light years) tālu no zemes. Tas ir kādas 25 miljonu reiz 100 miljonu jūdzes no mums. (2.5 ar 15 nullēm). Apbrīnojami, ka varam saskatīt gaismu no šī neizprotami lielā attāluma. Un šī gaisma ir redzama, šī gaisma rāda ceļu.

Šīs gaismas, šīs zvaigznes radītājs ir mūsu Debesu Tēvs. Tāpat kā šī zvaigzne rāda mums virzienu izplatījumā, mūsu Debesu Tēvs ir mums devis garīgo gaismu, kas spīd spoži arī tad, kad visapkārt ir tumsa. Šī garīgā gaisma ir Jēzus Kristus. Jēzus Kristus ir pasaules gaisma.

Jāņa evaņģelijā vairākās vietās lasām Jēzus vārdus par gaismu. Vispazīstamākā no šīm rakstu vietām ir Jāņa ev. 8:12: *“Tad Jēzus atkal runāja uz viņiem, sacīdams: “Es esmu pasaules gaisma; kas seko man, tas patiesi nestaigās tumsībā, bet tam būs dzīvības gaisma.”*

Viņš rāda ceļu. Viņa gaismā zūd tumsa. Viņa gaisma rāda pareizo un vienīgo ceļu. Tos, kas Viņam tic, šī mūžīgā gaisma pavada šodien, pavadīs rīt un pavadīs mūžīgi.

Tagad vērsīsim domas pie šī rīta teksta – Jāņa 10:22-30.

Dzīvot mūžīgās Dzīvības gaismā nozīmē klausīties un sekot Jēzum Kristum. Jāņa ev. 10: 27: *“Manas avis dzird manu balsi, es tās pazīstu, un viņas man seko.”*

Liela daļa no kongresa dienu programmas ir pieejama YouTube kanālā: <https://www.youtube.com/channel/UCbvDHNKJ0v3RslII72KuCSQ>

Pirmā darbība šeit ir vārds “dzird”.

Avis dzird labā gana balsi, un tad seko labā gana balsij.

Mēs sadzirdam Jēzus balsi, kad lasām un mācamies Viņa vārdu. Daudzi no mums to ir īpaši

nozīmīgā veidā baudījuši pagājušos mēnešos. Kad, liekas, tumsa ir mums visapkārt un pasaulē virpuļo nemiers, bailes, rūpes, dusmas; mēs pretstatā skaidri dzirdam mūsu Pestītāja, mūsu Kunga, Trīsvienīgā Dieva balsi, kad klausāmies un lasām Viņa vārdu.

Pēdējos mēnešos mūsu priekšsēdis aicināja mūs lasīt Psalmus, vienu katru dienu. Psalmos mēs dzirdam mūsu Pestītāja balsi. Pēdējos mēnešos esmu bieži lasījis Jāņa evaņģeliju. Šinī evaņģelijā mēs skaidri un nepārprotami sadzirdam mūsu Kunga un Pestītāja balsi – Labā Gana balsi.

Dzīvot mūžīgās dzīvības gaismā nozīmē sekot Jēzum Kristum, kas saka: “Manas avis dzird manu balsi, es tās pazīstu, un vinas man seko”.

Jēzus apraksta ticīgos kā savu ganāmpulku. Jēzus nodod savu dzīvību par savām avīm, par mums, kas ticam Viņam. Viņš uz mums runā, un mūsu aicinājums ir sekot Viņam.

Pirms nedaudz gadiem bija gadījums Turcijā, kur vairāk nekā simts aitas iekrita dziļā aizā. Kāpēc? Jo lielais pulks aitu sekoja vienai aintai, kas nezināja pareizo ceļu, kas neizprata, kur draud briesmas un tamdēļ liela daļa no šī lielā ganāmpulka aizgāja bojā.

Mūsu Gans ir Jēzus Kristus – Labais Gans, kas mūs ved vispareizākos, vislabākos ceļos, ja sekojam Viņam. Viņa prāts un griba ir pasargāt mūs, gādāt par mums, novest mūs zaļās ganības, mierā, drošībā. (23. Psalmis, Jāņa ev. 10:11-18)

Mūsu dzīves realitāte ir, ka dzīvojam pasaulē un ir daudz un dažādi aicinājumi kur iet, ko darīt, kam sekot. Sekot Jēzum Kristum nozīmē, ka mēs esam citādāki nekā pasaule. 1. Pēterā vēstule ļoti skaidri apgaismo, ka ticīgie šinī pasaulē ir svešnieki, jo mūsu īstās un paliekošās mājas ir debesu valstībā ar mūsu Kungu. Šinī īsajā Pēterā vēstulē mācāmie praktiskus norādījumus un izaicinājumu, nedzīvot kā šīs pasaules, bet kā Debesu Tēva valstības pilsoņiem. (Pēterā 1. vēstules 1. un 2. nodaļas).

Daži piemēri no 1. Pēterā vēstules: *“Bet sekodami Svētajam, kas jūs aicinājis, topiet arī paši svēti visā dzīvošanā”* (1:15) un *“Tad nu, atmetuši visu ļaunprātību un visu viltu, liekulību un skaudību, kā arī visas mēlnesības..”* (2:1).

Dzīvot mūžīgās dzīvības gaismā nozīmē, ka mēs esam konfliktā, nesaskaņā ar to, ko pasaule māca. Un mums ir jābūt gataviem piedzīvot dažāda veida grūtības.

Jāņa ev. 16:33: *“..Pasaulē jums ir bēdas; bet turiet drošu prātu, es pasauli esmu uzvarējis!”*

Lasot Jāņa evaņģeliju, mēs varam saprast, ka bija liela pretestība pret Jēzu. Farizeji, rakstu mācītāji, jūdi – daudzi neticēja Jēzum. Tie, kas ticēja Jēzum, bija tiešā konfliktā ar jūdu tautas vadītājiem. Tagadējie apstākļi nav daudz citādāki, jo arī vēl šodien ir liela pretestība pret Jēzu Kristu un arī patiesībām, par kurām liecina Bībele. Liekas, ka daudzi mūsu sabiedrībā neatrod Jēzu Kristu un Viņa mācību par vajadzīgu, vai pat būtisku šīs dienas jautājumiem un konfliktiem. Mūsu sabiedrība māca mums, ka atrisinājumi mūsu problēmām meklējams visur citur, tikai ne ar Jēzu Kristu. Pretstatā ir tas, ko Bībele apliecina un tam, ko mēs zinām un ticam, ka Jēzus Kristus ir vienīgā patiesā, paliekošā un nesatricināmā pasaules cerība.

Pēterā vārdi Jāņa ev.: *“..Kungs, pie kā mēs iesim? Tev ir mūžīgās dzīvības vārdi, un mēs esam ticējuši un atzinuši, ka Tu esi Dieva Svētais.”* (6:68).

Mums ir grūtības, mums būs grūtības. Patreizējie apstākļi ir neparasti, bet mēs varam paļauties uz mūsu Labo Ganu Jēzu Kristu. Viņš savas avis vada, Viņš tās sargā.

Mēs staigājam mūžīgās dzīvības gaismā, apzinoties, ka mūsu Pestītājs ir ar mums, ka Viņš nekad mūs neatstās. (vēstule ebrējiem 13:5, Mateja ev. 28:20).

Dzīvot mūžīgās dzīvības gaismā nozīmē, ka mēs esam gatavi teikt un pasludināt citiem par Jēzu Kristu ar vārdiem un arī darbiem.

“Bet jūs esat izredzēta cilts, kēnišķīgi priesteri, svēta tauta, Dieva īpašums, lai jūs paustu tā varenos darbus, kas jūs ir aicinājis no tumsas savā brīnišķīgajā gaismā.” (1. Pēt. 2:9)

Mūsu aicinājums ir sludināt, teikt, vēstīt citiem par Jēzu Kristu, par Viņa varenajiem darbiem, ka Viņš ir Pestītājs, Valdnieks pār visu – Dieva Dēls!

Dzīvot mūžīgās dzīvības gaismā nozīmē, ka mums ir droša pārliecība. Mēs ticam un sekojam Jēzum Kristum, esam Jēzus Kristus avis, mēs varam dzīvot drošā pārliecībā, ka esam Viņa gādībā un ka Viņš mūs droši pavadīs visu mūsu mūžu un mēs būsīm ar Viņu mūžībā.

“Un es tām dodu mūžīgu dzīvību, viņas ne mūžam neies bojā un neviens tās neizraus no manas rokas.” (Jāņa ev. 10:28) Mēs esam droši. Mūsu Pestītājs spēj mūs pasargāt no ienaidnieka uzbrukumiem. Viņš ir uzvarētājs, un mēs dzīvojam šinī pārliecībā. Viņš ir uzvarējis nāvi, un mēs dzīvojam mūžīgās dzīvības gaismā!

Ērģeļu pavadījumu svētbrīdim izpildīja Sarmīte Aļle

KATRA MĒLE VIŅU APLIECINĀS

Saulrieta svētbrīdis Filipiešiem 2:1-11

māc. Dr. Pauls Barbins

Šajā vakara svētbrīdī mūsu uzdevums ir kopīgi pārdomāt Pāvila vārdus no dzirdētās rakstu vietas, Vēstules filipiešiem, it sevišķi to pasludinājumu, ka Dievs ir paaugstinājis Jezu Kristu un devis Viņam vārdu, kas ir pāri visiem vārdiem: *"Lai Jēzus vārdā locītos visi ceļi debesīs un zemes virsū un pazemē un visas mēles apliecinātu, ka Jēzus Kristus ir Kungs Dievam Tēvam par godu."* (11,12)

Dievs, izpaužot Viņa varu, ir izkārtojis, lai visi ceļi locītos un visas mēles apliecinātu, ka Jēzus Kristus ir Kungs. Dievs ir tā paredzējis, ka visa radība slavēs Jezu Kristu.

Bet, patreiz, mūsu pasaulē ir grūti iedomāties, ka kaut kādā nākotnē visi ceļi un visas mēles apliecinās to, ka Jēzus Kristus ir Kungs. Patreiz dzīvojam smagā neziņā par to, kāda mūsu nākotne izskatīsies veselības ziņā; dzīvojam saspīlētā atmosfērā starp visas pasaules ļaudīm - rasēm, ciltīm, kultūrām; dzīvojam ar paaugstinātām rūpēm un raizēm.

Starp visām šīm pasaulīgām, laicīgām lietām, – tieši visu nemieru starpā – skan Pāvila grandiozais sludinājums, ka Dievs ir paaugstinājis Kristu: "Lai Viņa vārdā locītos visi ceļi debesīs un zemes virsū un pazemē."²

Lai saprastu šī sludinājuma nozīmi, ir jāsaprot, ko Pāvils domāja. Ir rakstīts, ka šī rakstu vieta ir saņēmusi visvairāk teologu, garīdznieku un Bībeles lasītāju uzmanību, nekā citi Pāvila vārdi. Vai šie vārdi ir paša Pāvila veidoti, jeb vai tie skan kādā senā liturģiskā lūgšanā vai baznīcas slavas dziesmā, nav Bībeles zinātniekiem pilnīgi zināms – un, varbūt, mums šajā vakarā nav tas viss jāzin.³ Kas ir skaidrs, ka Pāvils ar šiem vārdiem sludina to, ka Jēzum pienākas slava, jo Jēzus skaidri atklāj Dievu. Ceļi

locīsies un mēles apliecinās Jēzu netikai tāpēc, ka Dievs ir Viņu paaugstinājis, bet – kāpēc Viņš ir paaugstināts: jo Jēzus rāda visai radībai kāds ir Dievs - Dieva būtību, Dieva esamību, Dieva eksistenci – Jēzus mums atklāj Dievu.

Ieklausieties šīs dziesma sākumu: "Un cilvēka kārtā būdams, Viņš pazemojās, kļūdams paklausīgs līdz nāvei, līdz pat kursta nāvei." Ar Jēzus dzīvi un Viņa nāvi mēs labāk saprotam Dieva būtību. Pāvils skaidro, ka tas, ka Kristus pazemojās un cieta krusta nāvi, nav iebildums vai pretruna Viņa svētumam, bet viss, ko Jēzus piedzīvoja un darīja, parādīja Viņa dievbijību. Jēzum pienākas slava un teikšana, jo Viņš piedeva; aicināja; bija uzticīgs; mīlēja. Jēzum pienākas slava, jo Viņš atklāja Dieva nelokāmo mīlestību un žēlastības pilnu rūpību visai radībai.⁴

Jēzū Kristū mēs redzam to, kas uzņem Dieva būtību

un kuŗš atspoguļo Dieva godību. Ir tāda teoloģiska doma, ka ikkatra Dieva radīta cilvēka dvēselē ir dziļa vēlme, dziļa iekāre sastapt to, ko Jēzus dāvā. Dziļa dvēseles griba sasniegt vienotību ar Dievu un būt Dieva godības apņemtām. Gribam būt tuvāk Dievam – gribam saņemt visu, ko Dievs mums dāvā – gan mīlestību, gan piedošanu, gan patiesību, gan ticību.

Viss tas, pēc kā mūsu dvēseles kāro, ir atklāts Jēzū Kristū. Bet interesanti ir tas, ka mūsu visdziļākās vēlmes ir pretstatā mūsu virspusējai eksistencei. Ir iespējams, ka tas Dievs, kuŗš ir atklāts Jēzū Kristū un tas svētums pēc kā mūsu dvēseles dzenas, varētu viegli apgriezt pilnīgi otrādi mūsu parastās un pieņemtās idejas.

Jo, kamēr mūsu redzamais radījums dzenas pēc teikšanas un varas, mūsu garīgā būtība lūdzas pēc piedošanas un žēlastības. Gribam būt pagodināti, bet mūsu dvēseles grib pazemoties un dot no sevis paša. Kamēr mūsu ārējā eksistence prasa uzvaru, mūsu Dieva radītā būtība lūdzas pēc nesavtīgas un pašai izliedzīgas mīlestības.

Tas, ka mēs slavejam Kristu, – kad mēs metamies ceļos un ar mēlēm apliecinām Viņu, – mēs atzīstam, ka Kristus mums atklāj to, pēc kā mūsu dvēseles kāro. Ka mēs nevarētu neslavēt Kristu, jo caur Viņu mums ir dots tas, pēc kā mūsu dvēseles dzenas.☞

Kristus draudze godā Viņu, kuŗš rāda visu, kam esam aicināti – pašai izliedzīgu, dodošu un uzticīgu dzīvi. Esam aicināti atļaut Dievam iespaidot mūsu dzīves tā, kā Dievs pats iemiesojās Jēzū.

Ja atļaujamies tuvoties tam, ko Kristus atklāja, tad mūsu pašu būtība tiek pārveidota. Ja atļaujamies tuvoties vienotībai ar Dievu un Dieva Garam darboties mūsu dzīvēs, – tas ir pēc kā Pāvils cerēja filipiešu draudzē, – tas taptu taustāms arī mūsu sasķeltajā un sasāpinātajā sabiedrībā šodien.

Dzīvot, turot vienu prātu; lolojot vienu mīlestību; būt dvēselēs vienoti ar vienu mērķi; pazemībā cits citu uzskatot augstāku par sevi; neraugoties katrs uz savam, bet arī uz citu vajadzībām. Turot tad pat prātu, kads ir arī Kristus Jēzum, kuŗš atklāja Dievu.

Padomājiet – ja Dievs būtu vairāk atklāts caur mūsu pašu dzīvēm šajā pasaulē, starp visām sāpēm, starp visu naidu, starp visām nesaprašanām un neskaidrībām, tā būtu skaidra zīme visiem ceļiem debesīs un zemes virsū, un pazemē locīties, un visām mēlēm apliecināt, ka patiešām Jēzus Kristus ir Kungs Dievam Tēvam par godu.☞Āmen!

māc. Dr. Pauls Barbins

NĀKOTNE UN CERĪBA

Svētruna svētdienas dievkalpojumā

māc. Dr. Uldis Ukstiņš

Cerība ir sērkokciņš, aizdedzināts tumšā alā. Tas ir pietiekoši liels gaismas acumirkļis, lai atklātu ceļu uz priekšu, norādītu uz ceļu ārā no alas, ārā no tumsas. Tā raksta psiholoģe *Judith Richt*. Šī nav Bībeles cerības definīcija, bet tā liecina par cerības spējām mūs glābt, rādot mums ceļu ārā no tumsas - gaismā, no nāves uz dzīvību. Šī definīcija nesaka uz ko mēs ceram. Mēs, ticīgie, apliecinām, ka mūsu cerība ir sakņota Dievā, debess un zemes Radītājā, Jēzus Kristus Tēvā. Psalmists prasa: **“Kāpēc Tu esi tik**

izmisusi, mana dvēsele, un tik nemiera pilna manī? Ceri uz Dievu! Jo es Viņam vēl pateikšos, savam glābējam un savam Dievam.” (Psalms 42:6) Tā apustulis Pāvils raksta: **“Bet cerības devējs Dievs, lai piepilda jūs jūsu ticībā ar visu prieku un mieru, lai jūs kļūtu bagāti cerībā Svētā Gara spēkā.”** (Rom. 15:13)

Kad jūdu tautas sirids bija dziļi nospiesta un kad tā izmisīgi prasīja: “Ko nākotne nesīs?”, tad pravietis

Jeremija uzrunāja tautu Dieva vārdā sakot: **“Jo Es zinu, kādas Man domas par jums”**, – saka tas Kungs, – miera un glābšanas domas un ne ļaunuma un ciešanu domas, ka Es jums beigās došu to, ko jūs cerat.” (Jerem. 29:11). No šiem pravieša Jeremija vārdiem nāk mūsu šī gada Kongresa dienu virstemats: “Nākotne un Cerība”. Dievs aizdedzina ļaudīm, kuŗi atrodas izmisuma tumšā alā, cerības sērkokciņu. Viņš dod tiem gaismu, kuŗa rāda ceļu uz priekšu un ārā no tumsas, – no izmisuma alas!

Mēs dzīvojam dienās, kuŗās daudziem ļaudīm,

varbūt arī mums pašiem, ir vajadzība, ka tiek aizdedzināts cerības sērkokciņš – dota gaisma, – kuŗa rāda ceļu uz priekšu un ārā no šīm tumšajām dienām, kas nesušas tik daudz sāpes, slimības un nāvi mums šajā zemē un visā pasaulē. Kad izraudzījām šī gada Kongresa dienu virstematu: “Nākotne un Cerība”, vārdi Covid 19 nebija uz neviena cilvēka lūpām. Bet, arī pagājušā gada beigās bija daudzi ļaudis, kuŗi dzīvoja bezcerībā, dzīvoja sāpēs un bēdās. Tiem vajadzēja cerības gaismu, ko var vienīgi dot Dievs.

I.

Mēs nespējam dzīvot bez cerības. Psihologi saka, ka ja kāds klients atbild uz jautājumu: “Kādas cerības tev ir rītdienai?” - “Man nav cerību”, tas nozīmē, ka šis cilvēks atrodas dziļā depresijā. Psalmists, dialogā ar sevi pašu, jautā – **“Kāpēc Tu esi tik izmisusi, mana dvēsele, un tik nemiera pilna?”** Izmisums un nemiers ir kādreiz daļa no katra cilvēka

Māc. Dr. U. Ukstiņš iesāk svētrunu aizdedzinot sērkokciņu.

Foto: C. Augstroze

dzīves, no mūsu dzīves. Piedzīvojam šīs izjūtas, kad mūsu personīgā dzīve, vai arī pasaule ap mums liekas tumša, sāpju un nemiera pilna. Psalmists mudina pats sevi: **“Ceri uz Dievu!”** Mums būs cerēt uz Dievu, jo vienīgi Dievs ir spējīgs pildīt mūsu dzīvi ar cerību. Tas ir tādēļ, ka vienīgi cerības liktas uz Viņu mūs nepametīs kaunā. Atkal un atkal, kad jūtamies nospiesti un izmisuši, mums būs atgādināt sev: **“Ceri uz Dievu!”**

Pirms mēs turpinām mūsu pārdomas par mūsu vajadzības pēc cerības, ir jāpieskaras pamata jautājumam: Kas ir cerība? Būdami ticīgie,

līdz ar to mēs prasām pirmo jautājumu: “Ko Bībele saka, kad tā 130 reizes lieto vārdu “cerība”? Pirmkārt, cerība ir vēlēšanās pēc kaut kā laba nākotnē. Es domāju, ka visi mēs kādreiz beidzamās dienās sacījām: “Es ceru, ka mūsu dzīves atgriezīsies parastā kārtībā pēc šī Corona vīrusa!” Ja tas notiks, tad dzīvē vairs nebūs tie ierobežojumi, kas mūs saistījuši pagājušos mēnešos. Mums vairs nebūs jābaidās no saslimšanas. Otrkārt, cerība var būt tā lieta, ko rītdien sagaidām. Mēs ceram uz poti, kas tiks atrasta, lai apkarotu šo Covid 19. Mūsu cerība, atgriezies normālas dzīves sliedēs, īstenosies, ja tiks atrasta pote pret vīrusu. Tā tad, treškārt, cerība ir ilgas pēc labākās nākotnes. Cerība ir lieta, kas nes šo labāko nākot. Un beidzot, cerība ir iemesls kādēļ mūsu ilgas pēc labākās nākotnes taps patiesība.

Visi šie trīs cerības veidi ir atrodami arī Bībelē. Bet mācītājs un teologs *John Piper* raksta, ka svarīgākais attiecībā uz Bībeles cerību, ir pretējs tam, kādas ir

pasaulīgas cerības. Tas, protams, nenozīmē, ka Bībeles cerības ir cerības pēc kaut kā sliktā, pretēji cerībai uz kaut ko labu. Mēs, ticīgie, ceram uz labo, uz mūžīgās dzīvības dāvanu. Bet kad mēs parasti sakām: “Es ceru, ka tas un tas notiks!”, tas nozīmē, ka mēs neesam droši, vai tas, ko ceram, patiesi notiks. Iespējams, ka dzīve neatgriezīsies parastajā ritmā pēc vīrusa. Ir arī iespējams, ka neatradīs efektīgu poti pret vīrusu. Turpretīm Bībeles cerības ir drošas cerības! Bībeles cerības ir drošas cerības, jo šo cerību devējs ir pats Dievs. Viņš garantē, ka tas, uz ko ceram, būs! Cerība mūs nekad nepametīs kaunā, jo to, ko Dievs sola, to Viņš arī dod! Tas ir tādēļ, ka Dievs ir visspēcīgāks; nekas nav, kas varētu nostāties Dievam ceļā, ka Viņš nespētu piepildīt savus solījumus. Otrkārt, mēs zinām, ka Dievs ir pilnīgi patiess, uz Viņa vārdu varam droši un nešaubīgi paļauties. Bībeles cerība ir droša pārlicība, ka labais notiks, jo Dievs ir pilnīgi labs un visvarens!

II.

Cerība, par kuŗu runā Bībele, ir DROŠA cerība, jo to apstiprina Dieva vārds un Viņa rīcība. **“Bet cerība nepamet kaunā, jo mūsu sirdīs izlieta Dieva mīlestība ar Svēto Garu, kas mums dots.”** (Rom. 5:5) Cerība, par kuŗu apustulis šeit raksta mūsu šī rīta rakstu vietā, ir cerība iemantot dievišķīgo godību; tas ir cerība pēc nāves nonākt debesīs. Šī ir cerība būt pilsoņiem Dieva mūžīgajā valstībā un ir katra ticīgā pamata cerība, no kuŗas nāk visas citas mūsu cerības. Piemēram, mēs visi ceram, ka mūsu dzīves atstās paliekošu un pozitīvu iespaidu mūsu pasaulē; mēs ceram, ka mūsu dzīves būs patiešām vērtīgas. Nav lielāks iespaids, kādu varam atstāt līdzilvēku dzīvēs, kā rādīt viņiem ceļu uz mūžīgās dzīvības valstību, liecinot viņiem par Kristu. Kristū mūsu grēki ir piedoti pie krusta. Viņā mūžīgās dzīvības vārti ir atvērti ar Viņa augšāmcelšanos no mirušajiem.

Kristus aicina mūs, Viņa sekotājus, kristiešus, būt lieciniekiem. Viņš aicina mani un tevi apliecināt vārdos un darbos mūsu ticību. Kristus aicina mani un tevi būt tiem, kas aizdedzina cerības sērkokciņu izmisuma tumšajā alā, rādot ceļu ārā no tās, rādot ceļu uz priekšu. Jēzus nedod mums, kristiešiem,

iespēju izšķirties, būt – vai nebūt Viņa lieciniekiem. Ja tu esi kristietis, tad tu esi Kristus liecinieks. Par nožēlu, ne vienmēr mūsu liecība ir pozitīva. Tas tādēļ, ka mūsu liecība nav tikai mūsu vārdos, bet arī mūsu darbos. Mūsu rīcība vai nu noliedz mūsu runāto, vai apstiprina to, ko mēs esam sacījuši.

Ja kāds draugs zina, ka es esmu latvietis, tad, ja tas pazīst mani kā vienīgo latvieti, šis draugs spriedīs par visiem latviešiem no manis. Vienīgā reize, kad kaunējos būt latvietis, bija sen atpakaļ, kad notika Jaunatnes dziesmu svētki Klīvlendā. Tur jaunekļi, kas bija piedzērušies, izdemolēja viesnīcu, kuŗā dzīvoja. Tie sadragāja spoguļus, izpostīja mēbeles un atstāja lielu postī. Par to rakstīja visās avīzēs un stāstīja pa radio un televīziju, kādu postī latviešu jaunekļi bija veikuši. Kad satiku ļaudis, kuŗi zināja, ka es esmu latvietis, izmisīgi stāstīju, ka šie jaunieši nerepresentēja nekā no tā, kādi mēs, latvieši, esam. Tāpat ir ar kristietību! Ja mēs liecinām draugiem, paziņām un darba biedriem, ka esam kristieši, tad viņu acīs mūsu rīcība pārstāv visu kristietību un arī Kristu. Mums jāpārbauda atkārtoti pašiem sevi vai vienmēr un visur esam tādi Kristus pārstāvji, par kuŗiem mūsu Kungs var priecāties? Sevišķi traģiski ir tas, ja ievērojami kristieši ar savu rīcību apkauno Kristu.

Mūsu dienās vienmēr strauji augošā Covid-19 vīrusa izplatīšanās laupa daudziem gaišāku rītdienas skatu. Tas, protams, ir ļoti saprotams ļaudīm, kuŗus personīgi skar šis nāvējošais vīrus, kuŗu tuvinieki

Ziedi pie kanceles māc Fr. Čukura un Martas Čukuras piemiņai no ģimenes

Foto: C. Augstroze

nopietni slimi, vai pat zaudējuši ģimenes locekļus. Izmisums nomāc arī tos ļaudis, kas zaudējuši darbus, jo strādāja uzņēmumos, kas vīrusa dēļ slēgti, vai krasi samazinājuši darba stundas. Šie ļaudis nezin, no kurienes nāks nākoša maltīte sev un ģimenei. Dievs aicina mūs, kristiešus, tiem, kas zaudējuši cerību, liecināt par nākotni un cerību, ko var dot vienīgi Dievs. Bet lai tas būtu tev un man iespējams, tad mūsu liecība nevar būt tikai vārdos, tai jābūt arī darbos! Tā apustulis Jēkabs raksta: **“Ja brālis vai māsa ir kaili un tiem trūkst dienišķās barības, bet kāds no jums viņiem teiktu: “Ejiet ar mieru, sildieties un baudiet barību,” bet nedotu viņiem to. kas miesai vajadzīgs, ko tas palīdz? Tāpat arī ticība, ja tai nav darbu, tā pati par sevi ir nedzīva”.** (Jēkaba 2:15-17) Mūsu ticības autoritāte parādās rīcībā. Mirusi ir tāda ticība, kas izteicas tikai vārdos. Jēzus saka Kalna runā: **“Ne ikkatrs, kas uz mani saka: Kungs! Kungs! ieies debesu valstībā, bet tas, kas dara mana debesu Tēva prātu.”** (Mat. ev. 7:21) Dažus pantus tālāk, Kalna runai beidzoties, lasām vārdus, kur Jēzus apstiprina iepriekš teikto: **“Tāpēc ikviens, kas šos manus vārdus dzird un dara, pielīdzināms gudram vīram, kas savu namu cēlis uz klints.”** (Mat. ev. 7: 24)

Dievs atkārtoti Vecā Derībā pielīdzināts klintij. 18. Psalmā lasām: **“Tas Kungs ir mans akmenskalns”..** (:3a) Tāpat 62. Psalmā lasām: **“Tiešām Viņš (Dievs) ir mans akmens kalns un mans palīgs, mans patvērums: es gan nešaubīšos!”** (3.) Dzīve kas celta uz Klints ir dzīve, kas lūkojās nākotnē ar cerību un spēj nest cerību arī līdzcilvēkiem. Dzīve, kas celta uz Klints ir tāda cilvēka dzīve, kas paklausa Dieva vārda pavēlēm. Šāda dzīve ir sakņota Dievā!

Paklausība Dieva vārdam izteicas divveidīgā paklausībā. Pirmkārt, šāda dzīve izteicas personīgā morālītātē. Otrkārt, šāda dzīve izteicas sabiedriskā morālītātē. Abas ir daļa no Kristus mācības! Jēzus māca, ka Viņš nav nācis bauslību atmest, bet to piepildīt. Ko tas nozīmē parādās, piemēram, Viņa mācībā par slepkavošanu. Jēzus saka: **“Jūs esat dzirdējuši, ka vecajiem ir sacīts: Tev nebūs nokaut, un kas nokauj, tas sodāms tiesā. Bet es jums saku: kas uz savu brāli dusmo, tas sodāms tiesā; bet kas saka uz savu brāli: ģeķis! tas sodāms augsta tiesā;**

bet kas saka: bezdievis! tas sodāms elles ugunī .” (Mateja ev. 5:21-22) Tāpat runādams par laulības pārkāpšanu Jēzus saka: **“Jūs esat dzirdējuši, ka ir sacīts: Tev nebūs laulību pārkāpt. Bet es jums saku: ikviens, kas uzskata sievu, to iekārodams, tas ar viņu laulību jau ir pārkāpis savā sirdī.”** (Mateja ev. 5:27-28)

Bet darīt Dieva prātu neapstājas ar personīgu morālītāti. Kā mēs darām Dieva prātu arī parādās sabiedriskā morālītātē. Kā esmu to atkārtoti teicis, norādot uz Jēzus vārdiem līdzībā par pēdējo tiesu, mums būs redzēt Jēzu Kristu katrā izsalkušā, izslāpušā un saslimušā cilvēkā, redzēt Viņu katrā bezpajumtniekā un katrā cietumniekā. Ko mēs esam darījuši priekš šiem ļaudīm, to esam darījuši priekš Kristus. Šodien, sakarā ar Covid 19, desmitiem tūkstoši apmeklē **“Food Banks”**, kurī to nekad nav darījuši pirms šīs pandēmijas. Kristus liek tev un man viņiem palīdzēt! Paklausība Dievam neparādās tikai mums svēti sēdot dievkalpojamos, klausoties Viņa vārdu. bet parādās DAROT šo vārdu. Jēzus saka: Kas manus vārdus DZIRD un DARA tas ir gudrs! Tie kuri DZIRD Jēzus vārdus bet NEDARA, ko Viņš māca, ir ģeķi.

Mēs sludinām cerības devēju Dievu ļaudīm, kas šajās dienās lūkojas nākotnē ar šaubām un neziņu. Mēs sludinām Kristu pasaulē, kurā daudzi saslimuši un miruši; kurā daudzi ir bez darba un bez iztikas. Mēs to darām, jo apliecinām, ka Jēzus Kristus ir mūsu Glābējs un Kungs. Mēs varam sludināt cerības vēsti Kristū tikai tad, ja dzīvojam paklausībā cerības devējam, Dievam. Mēs varam sludināt cerības vēsti Kristū tikai tad, ja dzīvojam pēc Kristus mācības, mīlēt tuvāko kā sevi pašu. Mēs varam sludināt cerības vēsti Kristū tikai tad, ja, kā vārda darītāji, esam cēluši savu dzīves namu uz KLINTI, kas ir tas Kungs!

Saka pravietis Jesaja, kuŗa vārdi visvairāk no Vecās Derības parādās Jaunā Derībā: **“..Kad tu savu maizi lauz izsalkušajam un nabagus, kas bez pajumtes uzņem savā namā; kad tu redzi kailus un tos apģērb un neatraujies no sava tuvāka, tad tava gaisma atmirdzēs kā rīta blāzma, tava atdzimšana notiks ātrāk, tava taisnība ies tavā priekšā, un tā**

Kunga godība tevi pavadīs.” (Jesajas gr. 58:7-8) Ar savu rīcību tu nesīsi cerības gaismu pasaulē, ja tu paklausīsi Kristus pavēlei: Mīlēt tuvāko, kā Viņš mūs ir mīlējis ! Tu tad aizdedzināsi cerības sērkokociņu tumšā izmisuma alā, rādot ceļu ārā un uz priekšu, pie gaismas Dieva, pielūdzot Viņu un paklausot Viņam. Nesaki, es nevaru sakurt milzīgu ugunsgrūdu, jo man ir tikai viens sērkokociņš. Varbūt tieši tavs sērkokociņš ir tas, kas aizdedzina milzīgu ugunsgrūdu.

Jautā Psalmists: **“Kāpēc tu esi tik izmisusi, mana dvēsele, un tik nemiera pilna?”** Viņš atbild pats sev

un māca mūs: **“Cērē uz Dievu! Jo es viņam vēl pateikšos, savam Glābējam un savam Dievam.”** Mums atkal māca pravietis Jesaja, ka ja mēs cerēsim uz to Kungu, tad mēs dabūsim jaunus spēkus. Dievs mūs cels augšup kā uz ērgļa spārniem. Mēs skriesim un nepiekusīsim, iesim un nenogursim. Tavs un mans uzdevums šajās tumšajās sāpju dienās ir nest Kristus gaismu tumšā grēku pasaulē. Tavs un mans uzdevums ir liecināt par Viņu, kas ir Pasaules gaismas radīt NĀKOTNI un CERĪBU ļaudīm ap mums.

UZ ĒRĢĻA SPĀRNIEM ES DUSU

Jesajas 40:31

Enoks Biķis

„Laika jūra zem manis krāc. Dzīve ir plaša un varena jūra, Mēs – putu vilņi, Pret krastu kas trauc..”

Kad aiz muguras paliek jau svētdienas rīta saules apmirdzētie Rīgas nami un torņi, un lielais, ērtais autobuss līdzīgi tuksneša kuģim līkumo pa seno balto lielceļu gan Kangaru kalniem uz Ērgļu pusi, atmiņā un iekšējā dzirdē virknējas frāzes un motīvi no kādreiz Mateja dievnamā jauktajā un vīru korī iestudētajām un dziedātajām dziesmām. Mūsu ceļa mērķis ir Ērgļu novada ceļš (*“Latvia Via de Cristo”*) uz kristīgo nometņu vietu ar nosaukumu *“Uz ērgļa spārniem”*, un tas arī izraisa šādas asociācijas.

Atmiņā nāk arī kādreiz kādā enciklopēdijā lasītais, ka Ērgļu pilsētiņa izveidojusies tur, kur pirms vairākiem gadsimtiem stāvējusi seno letgaļu pils, kas vēlāk no senās Jersikas valsts, kā tās attālākā ziemeļu daļa, pārgājusi Rīgā ienākušo vācu bruņinieku īpašumā. Pils un vēlāk muižas nosaukumā minētais vāciskais vārds, kas apzīmē alkšņus (*alksnis – die Erle*), vietējo iedzīvotāju uztverē un izrunā pārvērties par Ērgļiem.

Nevien par ne tik senas, bet par mūsu tagadējās vēstures it kā ļoti ātri steidzošo gadu un dienu ritumu domājot, jāatzīst, ka paliekam arvien mazāk no tās paaudzes, kas aizvadītajā XX gadsimta vidū darbojās, lūdzās, liecināja, kalpoja, dziedāja un

mūzicēja Rīgas baptistu Mateja un Āgenskalna draudzēs gadsimta sākumā uzceltajā Mateja dievnamā. Tagad mēs, nedaudzie no tiem, turpat jau divus gadu desmitus ilgi esam varējuši ieiet jaunajā XXI gadsimtā, vairāk vai mazāk sekmīgi tajā iejusties, iedzīvoties un pielāgoties.

Pateicība Dievam, ka ir jaunā, augošā paaudze, mūsu bērni un mazbērni, kas paralēli savai izaugsmei un pilnveidei ir gatavi uzklaut mūs un mums palīdzēt!

Tuvojoties nometnes vietai, vēl dažus kilometrus aiz Ērgļu pilsētiņas, baltais līku-loku lielceļš vijas starp priedēm, eglēm un lapu kokiem apaugušiem pakalniem un dažos ceļa posmos arī gar Ogres upes krastu. Pēdējos simtus metrus nākas noiet kājām, jo autobuss netiek tālāk, šauro piebraucamo ceļu aizņēmusi atbraucēju vieglo auto virtene. Lēnām ejot, tepat aiz ceļa līkuma skatam paveras neliels ezers un aiz tā zaļas pļaviņas laukums mežu ielokā, nedaudz tālāk – pakalna nogāzei it kā pieplakušas vairākstāvu stacionāras nometnes celtnes ar plakaniem jumtiem un lodžijām. Laukumā rindās saliekamie krēsli, tajos visas vietas aizņemtas. Laukuma priekšpusē, pakalna nogāzē, nometnes ēku priekšā improvizēta skatuve ar paaugstinājumiem, kur nostājušies *Fusion* koŗa dziedātāji: pusauga zēni un meitenes vienādas

krāsas tērpos, kas, mūzikas pavadībā, dzied ar sajūsmu.

Kā izlasām laipnu roku ar smaidu pasniegtā programmas lapiņas virsrakstā, esam ieradušies uz Mateja draudzes dienu Ērgļos 2020. gada 2. augustā 11.00, lai piedalītos kristību dievkalpojumā ar Svēto Vakarēdienu. Vasaras brīvdabas kristību dievkalpojums Mateja draudzē ir kļuvis jau par tradīciju, un parasti notiek draudzes nometnes noslēgumā. Šogad, sakarā ar Covid-19 pandēmijas dēļ izsludināto ārkārtas stāvokli, draudzes nometne nevarēja notikt. Tagad, pandēmijai pierimstot, ļaužu pulcēšanās ierobežojumi pakāpeniski tiek atcelti, un Ērgļos varēja tikt sarīkota Mateja draudzes *Fusion* koŗa nometne, tās noslēgumā radās iespēja noturēt brīvdabas kristību dievkalpojumu. Vēl jo vairāk

Māc. Egars Deksnis

tādēļ, ka kristību kandidāti pārsvarā šoreiz ir jaunieši un pusaudži, kas, gūstot iespaidus un atziņas un darbojoties kristīgajā pop-roka korī *Fusion*, vai arī mācoties *alfa* kursa nodarbībās, nonākuši līdz Jēzus Kristus kā Personīga

Pestītāja pieņemšanai. Pēc trim koŗa *Fusion* dziesmām seko Simonas liecība, ka sākumā viņu korī saistījusi tikai sadraudzība, dziesmas, mūzika, ritmi, bet tad drīz, vērojot citus koŗa biedrus un biedrenes, viņa sapratusi, ka *tiem ir kas vairāk* – tas ir Dieva Dēls Jēzus Kristus. Pēc pārdomām, lūgšanām, Svēto Rakstu lasījumiem, noklausoties ticīgo jauniešu liecības un saņemot iedrošinājumus, izlēmusi pieņemt Jēzu par savu Personīgo Pestītāju. Simonas rokās nonākusi evaņģelizācijas grāmatiņa “Kāda

jēga” . Viņa lūgusi tajā izlasīto grēknožēlas lūgšanu un atsaukusies aicinājumam pieņemt Jēzu par Personīgo Pestītāju. Tagad savā dzīvē ir laimīga, jo mīl Jēzu un seko Viņam. Turpina kalpot *Fusion* korī, lai palīdzētu vēl daudziem jauniešiem pieņemt Jēzu. Simona šodien ir kristības kandidātu vidū, lai slēgtu kristības derību ar Pestītāju un apliecinātu savu atgriešanās piedzīvojumu.

Pēc vairākām kopdziesmām, uzrunas bērniem un aizlūgšanām seko draudzes mācītāja Edgara Dekšņa svētruna par tekstu Jāņa evaņģēlijā 3:21, kur Nikodēms naktī nāk pie Jēzus, un Jēzus tam izskaidro par piedzimšanu no augšienes (jaunpiedzimšanu) un piederības zīmēm. Mūsu laikā un izpratnē varam nosaukt vismaz trīs piederības zīmes. Pirmā nenoliedzami ir ticība Dieva Dēlam Jēzum Kristus. Otrā – ir piederība draudzei kā Kristus miesai, draudzei gan globālā, gan lokālā mērogā. Trešā ietver kristīgās vērtības, ne tikai tās zinot un augsti cienījot, bet arī praktiskā dzīvē ievērojot. Bīstoties no ļaužu valodām, Nikodēms pie Jēzus atnāca naktī, un nakts sarunā šim godprātīgajam Rakstu zinātājam, viņa uzticībā un atvērtībā, Jēzus izskaidroja, ka zināšanas pašas par sevi nevienu nespēs glābt, bet ir vajadzīga garīga jaunpiedzimšana, dievišķīga iejaukšanās. Dievs ļoti mīl mūs un visu cilvēci, tāpēc sūtīja Savu vienpiedzimušo Dēlu, kas atdeva Sevi visu, mira pie krusta, lai mūs izglābtu, lai mēs varētu iziet no tumsas gaismā. Šodien ir priecīga diena tiem jaunajiem kristiešiem, kas baltos tērpos stāv mūsu priekšā, lai ūdens pagremdes kristībā slēgtu derību, apliecinot savu ticību un apņemšanos sekot Jēzum Kristus, savam personīgam Glābējam.

Sludinātājs Matīss Babrovskis iepazīstina ar kristības kandidātiem. Savu liecību par to, kā viņš ilgākā laika posmā nonācis pie atziņas, ka viņam jāpieņem Jēzus par Personīgu Glābēju un Pestītāju, saka Armands Zivtiņš. Viņa pārdomu un meklējumu ceļš aizsācies agrā jaunībā, dzīvojot Ventspilī, bet tagad noslēdzies Rīgā.

Ar daudz balsīgu, skanīgu “jā” kristību kandidāti atsaucas aicinājumam apliecināt savu ticību un gatavību sekot Glābējam Jēzum Kristus visā savā dzīvē. Vēl vairāk daudz balsīgs ir klātesošo draudzes

locekļu piekrītošais “jā” uzņemt savā vidū jaunos Ciānas ceļa gājējus un atbalstīt tos ar padomiem un aizlūgšanām. Seko katra kristību kandidāta ūdenī pagremdes kristība, ko “Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā” izdara sludinātājs Matīss Babrovskis.

Jaunkristītie kopā ar draudzes locekļiem bauda Svēto Vakarēdienu. Tad seko sveiciens, ziedu pasniegšana, draudzības apliecinājumi un iedrošinājuma vārdi. Tiek sveikti arī tie, kas pievienojas draudzei, pārceļoties uz dzīvi Rīgā. Jaunpienācēju skaits no citām baptistu draudzēm

un pianistu saimei. Zīmīgi ir arī tas, ka šajā laikā aprit apmēram simts gadi kopš lielās latviešu baptistu aizceļošanas uz tālo aizokeāna zemi. Var cerēt, ka tēvu zemes aicinājumam sekos vēl vairāki no toreizējo aizceļotāju trešās, ceturtās un turpmākām paaudzēm. Jā, tiešām, dzīve it plaša un varena jūra, un laika jūra – vēl plašāka.

Enoks Biķis

Rīgas baptistu Mateja draudzē.

Foto autors Pēteris Tīss

NOTIKUMI DRAUDZĒS

Brīdis Svēts

Benita Ukstiņa

Ja Tev šodien kāds jautātu: “Kāpēc Tu svētdienas rītos atrodi dievnamā?” kāda būtu Tava atbilde? Kā zinām, Covid-19. dēļ baznīcas durvis bija slēgtas un Tu nevarēji svētdienas rītā atrasties dievnamā parastajā laikā, parastajā vietā – saki, vai tas atstāja uz Tevi kādu ilgstošu iespaidu? Bet, kad pēc mēnešiem baznīcas durvis atkal atvērās un radās izdevība atkal būt draudzes vidū, vai Tev bija

grūtāk izšķirties, vai turp doties, nekā pirms vīrusa? Vai Tev starplaikā, kad baznīcas durvis bija slēgtas, trūka sastapšanās ar brāļiem un māsām? Jeb vai Tu ar laiku pieradi pie jaunās kartības? Cik daudz ērtāki likās atrasties paša mājās un noklausīties dievkalpojuma raidījumus?

Pirmkristiēšu draudzes laikā Ebreju vēstules rakstītājs saka: **“Nepametīsim savās kopīgās**

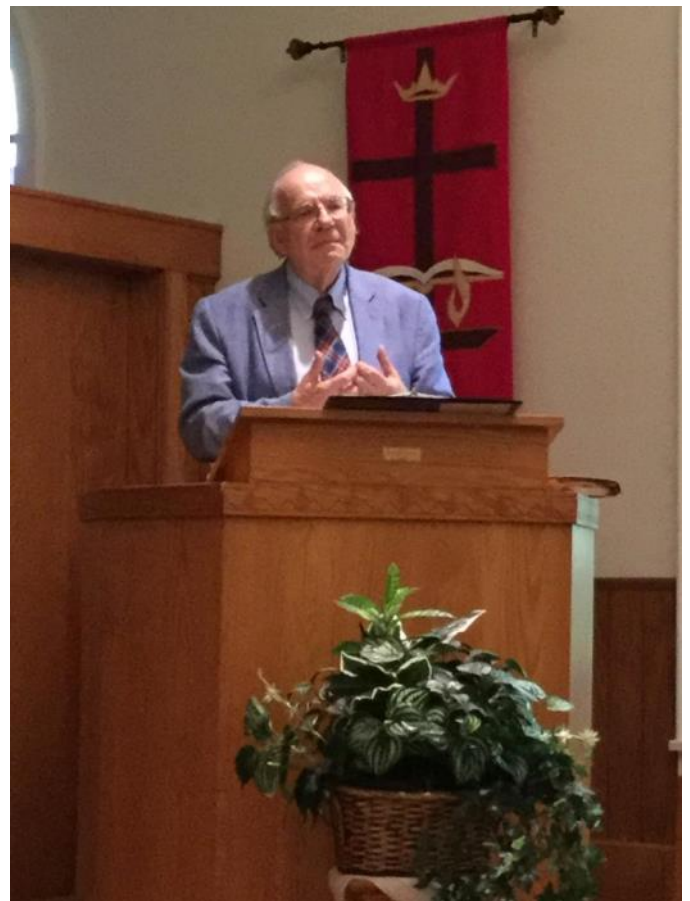

sapulces, kā tas pie dažiem parasts..” (Ebrejiem 10:25) Vēstules rakstītājs mācīja jaundibinātām draudzēm neizlaist kopīgo pulcēšanos, lai draudzes locekļi kopīgi varētu mācīties Dieva vārdu un katrs personīgi pieaugt savā ticībā. Tāpat pirmkristiešu draudzes locekļi saprata, ka, būdami kopā, viņi var katrs pieaugt brāļu un māsu savstarpējā mīlestībā. Tie mācījās viens otru iedrošināt un paskubināt. Bez tam arī radās izdevības kalpot viens otram, vienu otru pamācīt un arī vienu otru cienīt. Draudzes vidū varēja mācīties būt laipniem un iejūtīgiem vienam pret otru. Apustulis Pāvils arī savās vēstulēs mācīja draudzes locekļiem, ka neviens nav pārāks par otru, ka katrs loceklis ir svarīgs un katrs viens ir daļa no Kristus miesas. Vēl arī Dieva vārdā mācamies, ka ticīgiem ir svarīgi atrasties kopā, lai lūgtu un slavētu Dievu. Saprotams, tas ir, ja vien dzīves apstākļi to atļauj.

Bez šaubām, mūsu laikmets drastiski atšķiras no apustuļa Pāvila dienām. Šodien cilvēks ir piedzīvojis gandrīz neiedomājamus tehnoloģiskus sasniegumus, kuŗi var būt ļoti pozitīvi, bet arī dažreiz nest negatīvas konsekvences. Piemēram, mūsu dienās pasaule ir ļoti sašaurinājusies, jo šodien ar interneta palīdzību varam dzīvot līdzīgi tiem, kas atrodas otrā pasaules malā. Varam sazināties ar draugiem kur vien tie atrastos. Tādēļ nav nekādas grūtības svētdienas rītos noskatīties dievkalpojumu pārraidījumus no visām pasaules malām. Šī nebūt nav slikta lieta, BET – vai tas mainījis uzskatus par to, ka svētdienas rītos prasās atrasties savas draudzes vidū? Vai sakām: “Dievu varam visur sastapt un visur pielūgt, arī ja tas būtu skatoties

dievkalpojumus mūsu pašu mājās?”

Ar Covid 19 ierašanos Bukskauntijas dievnama durvis marta sākuma tika slēgtas. Draudzes locekļi nevarēja katru svētdienas rītu ierasties savā dievnamā. Šajos apstākļos draudzes locekļi varēja noskatīties rīta dievkalpojumus gan televīzijā, gan datorā. Varēja skatīties pārraidījumus gan no Latvijas, gan arī no Amerikas lielākām draudzēm. Draudzes mācītājs uzticīgi rūpējās par savu ganāmo pulku, sūtot ar e-pastu svētdienas svētrunas un trešdienas Bībeles studijas gan draudzes locekļiem, gan arī ļaudīm ārpus tās. Mācītājs arī sagatavoja un izsūtīja Īsus video, kas saistījās ar svētrunu temām.

Draudzes locekļi nepacietīgi gaidīja uz to svētdienas rītu, kad baznīcas durvis atkal atvērsies. Beidzot 7. jūnijā, ņemot vērā visus štata pieprasījumus, maskas, sēdēdami 6 pēdu attālumā viens no otra, dievlūdzēji, māsas un brāļi, pulcējās atkal savā dievnamā. Dziedam iemīļoto Jāņa Inča dziesmu: “Dārgais brīdis nu atkal ir novēlēts mums, Vaigā redzēties, apsveikties še..” Tāpat dziedam dziesmu

ar dzejnieces Liesmas tulkotajiem vārdiem: “Brīdis svēts, kad nākam mēs, Dieva nama pagalmā. Kur no trokšņa pasaules Dvēsele ir svabada Un kur Dievs pats vidū nāk, Savus ļaudis svētīt sāk..” Pirmo Svēto vakarēdienu. pēc atgriešanās dievnamā, draudze bauda 5. jūlijā, lietojot sevišķi sagatvotus biķerīšus, kuŗos kopīgi ir maize un vīns. Visi jutās svētīti, atkal pulcējoties ap tā Kunga galda.

Šajās dienās, saprotams, ne vienmēr zinām ko rītdiena nesīs. Pārmaiņas var nākt ātri un tās var būt drastiskas. Slimības, politika un protesti var ātri atkal slēgt baznīcas durvis. Bet līdz tam laikam, līdz

tai dienai, draudzei ir izdevība pulcēties kopā ar brāļiem un māsām, slavēt to Kungu. Ir atkal iespēja saņemt svētības no dzirdētā Dieva vārda un ar jauniem spēkiem dzīvot dzīves, kas tiek no Dieva vadītas. Liecinot par Kristus mīlestību un Viņa pestīšanas dāvanu, ar jaunu cerību lūkojamies rītdienā.

Benita Ukstiņa

Bukskauntijas draudzes korespondente

LŪGT UN PATEIKTIES

Pārdomas Pateicības Dienā

Ralfs Augstroze

Bukskauntijas latviešu baptistu draudzes priekšnieka un kopēja un ALBA padomes locekļa un evaņģelizācijas darba vadītāja Ralfa Augstrozes Pateicības dienas apcere

(95. Psalmis, 1-7.) *“Nāciet, dziedāsim Kungam, uzgavilēsīm mūsu glābiņa klintij! Nāksim viņa priekšā ar pateicību, ar slavas dziesmām tam uzgavilēsīm – jo liels Dievs ir Kungs un liels ķēniņš pār visiem dieviem, kuram rokā zemes dzīles un kalnu gali – arī tam, kuram jūra, un viņš to darinājis, un sauszemi viņa rokas veidojušas! Nāciet, nolieksimies, metīsimies ceļos Kunga, mūsu Radītāja, priekšā, jo viņš ir mūsu Dievs un mēs – viņa ganību tauta un avis, ko viņa roka gana!”*

Mūsu, kristiešu, dzīvēs esam daudz klausījušies, dziedājuši un domājuši par lūgšanu. Bet liela lūgšanas sastāvdaļa ir pateicība, ko īpaši vērts atzīmēt šajā novembra mēnesī, kuŗā arī ir Pateicības diena – sena ASV tradīcija, kas sakņojās šī kontinenta pirmo svētceļnieku pateicībā Dievam 1621. g. oktobrī, kopā ar grupu vietējo

amerikāņu indiāņu; ne tikai par to, ka viņi veiksmīgi pārcieta gaŗo, baigo ceļojumu pāri Atlantijas okeānam, bēgot no reliģiskas apspiešanas, bet, īpaši, par dabas un ražas bagātību un lielo labklājību, ko Dievs palīdzēja viņiem baudīt pirmajā rudenī šajā zemē.

ASV pirmais valsts prezidents savā pirmajā prezidentūras gadā, 1789. g. 3. oktobrī, starp citu, pasludināja, “ ... visu valstu pienākums ir apliecināt Visvarenā Dieva uzticību, pakļauties Viņa gribai, būt pateicīgām par Viņa labumiem un pazemīgi lūgt Viņa aizsardzību un labvēlību.. ..abas Kongresa palātas savā kopīgajā komitejā ir lūgušas, lai es iesaku Amerikas tautai publisku pateicības un

lūgšanas dienu, ko ievērot, ar pateicīgām sirdīm atzīstot daudzās Visvarenā Dieva labvēlības.. ..Tāpēc tagad es iesaku un piešķiru ceturtdienu 26. novembri, kuŗu šo valstu tauta veltīs kalpošanai tai dižai un brīnišķīgai Esamībai, kuŗa ir dāsns visu šo labumu autors, kas bija, kas ir un kas būs – tā, lai mēs visi varam apvienoties, izrādot Viņam mūsu sirsnīgo

un pazemīgo pateicību par Viņa laipno gādību un šīs valsts tautas aizsardzību.”

Pēc tam, 1863. g. 3. oktobrī ASV prezidents Ābrahāms Linkolns pasludināja Pateicības dienu par valsts svētku dienu, proklamējot: “Gads, kas tuvojas noslēgumam, ir piepildīts ar auglīgu lauku un veselīgu debess svētību. Šiem augstumiem, kas ir tik plaši baudīti, ka mums ir tendence aizmirst avotu, no kuŗa tie nāk, ir pievienoti vēl citi, kas ir tik neparasti, ka tie spēj iekļūt un mīkstināt pat sirdi, kas parasti ir vienaldzīga pret mūžīgo Visvarenā Dieva gādību.. ..Neviens cilvēku padomdevējs nav izgudrojis, un neviens mirstīgais nav izdomājis šīs lielās lietas. Tās ir Visaugstākā Dieva dāsnās dāvanas, kas, ar mums nodarbojoties dūsmās par mūsu grēkiem, tomēr atceras žēlsirdību.. ..Tāpēc es aicinu savus līdzpilsoņus visās Amerikas Savienotajās Valstīs, kā arī tos, kuŗi atrodas jūrā, un tos, kuŗi uzturas svešās zemēs, nošķirt un ievērot pēdējo novembra ceturtdienu kā Pateicības dienu mūsu labdarīgajam Tēvam, kas mitinās Debesīs.”

Šajā laikmetā mēs dzīvojam apstākļos un kultūrā, kas bieži sevi iezīmē ar skaļumu, uzbāzību un troksni. Amerikā, pēc īpašiem Helovīna skatiem un skaņām, oktobrī seko rudens krāšņuma ainavas, domas par tradicionālo Pateicības dienas cepto tītaru, un vienlaicīgi jau par dekorēto ziemsvētku egļu, mūzikas, un dāvanu pirkšanas spēcīgo ietekmi visos veikalos un reklāmās. Bet bieži, kas tostarp pazūd ir pateicība – Pateicības dienas centrālā tema. Mēs katrs, atrodoties pie Pateicības dienas galda, aromātiskā un garšīgā tītara gaisotnē, refleksiīvi izsakām pateicību. Bet vai mēs uzkavējamies šajā pateicības garā, un patiešām izpaužam pateicību par neskaitāmajām dāvanām un labklājību, ar ko mūsu Kungs mūs ir apveltījis? Vai mūsu domas tūliņ saistās pie Melnās piektdienas akcijām un atļaidēm, skaitot cik dāvanas vēl jāpērk, un nevis skaitot svētības un žēlastību, ar ko Dievs mūs katru dienu no jauna aplej?

Kad sabiedrības un kultūras troksnis cenšas sev piesaistīt vislielāko mūsu uzmanību, tad mums vajadzētu lūgt, lai mūsu Pestītājs mūs uzrunā vēl skaļāk. Kad pirmslaika ziemsvētku žilbinošie skati un dekorācijas šķiet pārāk spožas, tad vajadzētu lūgt, lai mūsu Kungs piesaista mūsu skatus vēl jo

dedzīgāk Viņam, Viņa žēlastībai un gādībai – un, it sevišķi, vislielākai dāvanai par visu: pestīšanai, glābšanai, un Viņa upurim pie krusta, caur ko esam atpestīti un izglābti no mūžīgas pazušanas.

Šogad neatļausim agrajai ziemsvētku komerciālajai burzmai un troksnim apslāpēt patiesu, dziļu pateicību šajā plaujas un ražas svētku un pateicības dienas sezonā.

Turklāt, vēl Reformācijas dienas gaisotnē varam pateikties ar 118. psalma vārdiem, kas bija lielā reformatora Mārtiņa Lutera vismīļākā Bībeles nodaļa:

Pateicieties Kungam, jo viņš ir labs, jo uz mūžiem viņa žēlastība! (1.)

Mans spēks un vara ir Kungs, viņš man tapis par pestīšanu. (14.)

Atveriet man taisnības vārtus, ka ienāku tajos pateikties Kungam – tie ir Kunga vārti, taisnie ienāks tajos. Pateicos tev, ka tu man atbildēji, ka tu tapi man par pestīšanu! (19-21.)

Kungs ir Dievs, Viņš mums iededza gaismu!.. (27.)

Tu esi mans Dievs, un es pateikšos tev – mans Dievs, es tevi cildināšu! Pateicieties Kungam, jo viņš ir labs, jo uz mūžiem viņa žēlastība! (28-29.)

Pateicības Dienā

Olģerts Cakars

Diena dienai, mirklim seko mirklis.
Tēva gādībā tev aizslīd mūžs.
Viņa rokās tverts ir laivas irklis,
Viņam klausā vējš, kas burās pūš.
Viņa sirds tev staro mīlestībā,
Ceļ, kad dienas grūtums garu spiež.
Atdusoties Viņa svētā gribā,
Laimīgs jūties, lai kur laiva griež.

Katru dienu Tēvs tev tuvu klātu,
Katrai dienai sava svētība.
Katru brīdi, darot Viņa prātu,
Dziļā mierā pieaug ticība.
Mūžs lai aizskan tā kā dziesma,
Tēva sirdī tava sirds lai dus,
Līdz būs melodija izspēlēta,
Tēva rokās gars tavs aizies kluss.

KO TAS KUNGS PRASA

Pārdomas Valsts Svētkos

Māc. Dr. Uldis Ukstiņš

Šogad atkal 18. novembrī, neparastos dzīves apstākļos, atzīmējam mūsu tautas neatkarības dienu, kad pirms 102. gadiem Latvija tapa par brīvu un patstāvīgu valsti. Mēs arī pateicībā pieminam to ka pirms 29. gadiem Latvija atkal atguva šo brīvību, kas tika ar varu un viltu mums laupīta. Gribu šajās pārdomās pievērst uzmanību prasībām, kas tika uzstādītas pirms gadu tūkstošiem kādas citas tautas pilsoņiem. Senais pravietis Micha saka: **“Tev, cilvēk, ir sacīts, kas ir labs un ko tas Kungs no tevis prasa, proti - darīt taisnību, īstenot dzīvē mīlestību un pazemīgi staigāt sava Dieva priekšā !”** (Michas gr. 6:8). To ko Dievs prasīja no Jūdu tautas pilsoņiem, no vienkāršiem ļaudīm un tautas vadoņiem, kādus 700. gadus pirms Kristus dzimšanas, to Viņš prasa no katras tautas pilsoņiem, Latvijas pilsoņiem un valsts vīriem šodien, 2000. gadus pēc Kristus

(1) Pirmkārt, Dievs prasa no mums darīt taisnību. Taisnība ir daļa no katras valsts pamata balstiem. Bez taisnīgas rīcības no valsts vadītājiem un tās pilsoņiem neviena valsts nevar ilgi pastāvēt. Dievs tai pašā rakst vietā no Michas grāmatas sestās nodaļas prasa: **“Jeb vai lai Es attaisnoju nepareizos svarus un somā līdzī nēsājamos viltotos atsvarus, ar kuriem viņu bagātnieki, kas nereti ar varmācību kļuvuši bagāti, nodara tik daudz netaisnības?”** (Michas gr. 6:11-12a) Lai Dievs svētītu jebkuru tautu, lai Dievs svētītu mūsu Latviju šodien, kā to lūdzam mūsu tautas himnā, tad tautai visās dzīves sfērās būs meklēt un

piekopt taisnību. Latvieši vienmēr tikuši no citiem cienīti kā godīgi ļaudis. Kaut tas šodien un vienmēr būtu patiesība mūsu tautas sadzīvē, ka viens otram varam uzticēties.

(2) Otrkārt, Dievs prasa no mums īstenot mūsu tautas dzīvē mīlestību. Ja taisnība ir katras sabiedrības un tautas pamats, tad mīlestība ir tā kas dod dzīvei vērtību, nozīmi un prieku! Ja taisnība dara

dzīvi iespējamu, tad mīlestība dara to vērtīgu. Ja taisnība dod to kas pienākas, tad mīlestība dod to kas nepienākas jo tā dod daudz vairāk, kā pienākas. Taisnība tiek pelnīta, bet mīlestība ir dāvana. Šo mīlestības dāvanu jo sevišķi redzam latviešu mātēs, kuras gatavas upurēt visu savas ģimenes labā. Tā Kārlis Ulmanis reiz rakstīja: Mātes ir tie radījumi, kurām jānes vissmagākās nastas, bet visumā nemot, viņas tomēr ir arī vislaimīgākās aiz tā vienkāršā iemesla, ka viņas dzīvo un strādā priekš citiem, priekš tiem, kuri uz viņām balstās. Es saucu kalpojumu citiem par priecēšu ellu, kura liek viegli tecēt mūsu dvēseles skritulīšiem... Svētīta ir tā tauta, kuras ļaudīm pieder šī: “priecēšu eļļa” kalpojot

citiem. Jeb sakot citiem vārdiem, svētīga ir tā tauta kurai ir pilsoņi un vadoņi kuri īsteno dzīvē mīlestību.

(3) Treškārt, pravietis saka, ka mums būs pazemīgi staigāt sava Dieva priekšā. Mūsu tautas himna, kas lūdz Dieva svētības, ar šo lūgšanu atdzīst ka patiešām Dieva rokās ir mūsu tautas likteņi. Patiesi

mūsu tautas neatkarība ir dievišķs brīnums, gan gūstīt neatkarību 1918. gada, 18. novembrī, gan to atjaunojot 73. gadus vēlāk pēc gandrīz 50. gadiem. Tie bija gadi kad tauta bija pakļauta bezdievīgai Padomju savienības komunistiskai varai. Kā saka psalmists tā varam mēs sacīt par Latvijas brīvības iegūšanu un tās atjaunošanu: **“Tas ir tā Kunga darbs, un tas ir brīnums mūsu acīs. Šī ir tā diena, ko tas Kungs mums devis: priecāsimies, liksmosimies šinī dienā!”** (Psalms 118:23-24) Kur lepni tiek pielūgta un dievināta tauta, tur vajadzīgs dzejnieka Edvarda Treimaņa atgādinājums: No tavām acīm krīt kā zvīna, Kad sāpes tevi ved pie jaunām vērtībām, Ir kaut kas augstāks nekā visas cīņas Pēc maizes un pēc ērtībām,” Mūsu laikmets parādījis, Padomju savienībā un nacistu Vācija, kur noved cilvēku dzīšanās tikai pēc maizes un ērtībām, kur pieprasīta tiek apsāļotā pakļāvība valstij. Tur valda verdzība, ne brīvība. Tur nāk posts un iznīcība. Šādas valstis iezīmē koncentrācijas nometnes un gāzu kameras.

Šajās dienas kad nāves eņģelis kā Covid 19 atkal pārstaigā zemes lodi, pārstaiga arī mūsu zemi pie dzintara jūras krastiem, no sirds lūdzamies: “Svēti un sargā mūsu mazo tautu!” Šajās dienas kad mūsu austrumu kaimiņš sadarbojas ar Baltkrievijas diktatoru lai apslāpētu tautas demokrātiskās ilgas, kad pašā Krievijā tiek saindēts opozīcijas vadītājs, no sirds lūdzamies: **“Dievs svēti un pasargā mūsu Latviju!”**

Kristīgās draudzes uzdevums, kā kāds ir teicis, nav būt ne valsts kalponei, nedz pār-valdniecei, bet tautas sirdsapziņai. Kristus draudzes uzdevums ir atgādināt tās patiesības kas ir par laicīgas un mūžīgas. Mūsu uzdevums kā Jēzus Kristus sekotājiem ir atgādināt ka **“Svētīga tā tauta, kam tas Kungs ir par Dievu, tie ļaudis, ko Viņš sev izredzējis par īpašumu!”** (Psalms 33:12) Svētīti tiks tie ļaudis, tā tauta, kura dara taisnību, īsteno dzīvē mīlestību un pazemīgi staigā sava Dieva priekšā.

Mācītājs Dr. Uldis Ukstiņš

Brīvības pieminēklis—Foto: Pēteris Aļļe

Brāļu kapos 18. novembrī

Olģerts Cakars

Mirgo sveču liesmas sīkās
Ļaužu pulks stāv dziļi kluss.
Kailās galvas vēji glāsta,
Sirdis piemin varoņus.

Lūgšanas un ziedu elpa
Pretīm Dievam augšup steidz.
Aizslīd sīkās rūpes, žēlas,
Dvēsle lūgt vien nenobeidz.

Sirds ar sirdi kopā saucas,
Sajūt klusais pulks kā viens:
Esam brāļi, esam māsas
Tiem, ko sedz šis vēsais pliens.

Drūmos zaros vēji žvīgo,
Altārs ziediem apsegts dus.
Kailās galvas zemu liecas,
Sirdis piemin varoņus.

1941. g.

Pie Baltijas jūras

Foto: P. Aļļe

VIESTARTS AISTARS

15. VII. 1927— 1. IV. 2020†

Viestarts Aistars dzima 1927. g. 15. Jūlijā Dobelē. Viestarts bija vecākais no četriem brāļiem (Aivars, Raits, Jānis). Viestarts uzauga ģimenē kuŗa cienīja un mīlēja mākslu. Viestarts bija rakstnieka Ernesta Aistara un Lidijas (Šultes) Aistara dēls. Tēvs Ernests bija arī

skolotājs un tamdēļ ģimene dzīvoja vairākās vietās. Ģimene piedalījās baptistu draudzē Sārnatē kur arī Ernesta tēvs kādu laiku kalpoja kā sludinātājs.

Otrais pasaules kaŗš mainīja visu ģimenes gaitu. Latvijas komunistu okupanti bija Aistaru ģimeni ielikuši sarakstā izsūtījam uz Sibiriju no kurienes daudz latviešu neatgriezās. Aistaru ģimene pavadīja vairākus gadus “dīpīšu” nometnē Augsburgā, Vācijā. 1949. gadā Aistaru ģimene ieradās Čikāgā. Ģimene aktīvi piedalījās Čikāgas latviešu baptistu draudzē.

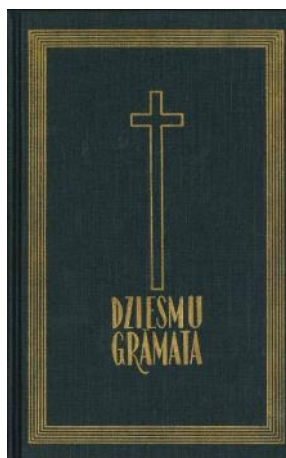
Čikāgā Viestarts mācījās mākslas institūtā (Art Institute of Chicago), kur paralēli ar mākslas studijām viņš arī mācījās anglicki. Viņam bija mācības jāpārtrauc kad viņu iesauca ASV armijā. Atgriežoties no armijas dienesta Čikāgā, Viestarts laulājās ar savu mīļoto Veltu (Dunkelis), 1951. g. maijā. Viestartam un Veltai ģimenē bija divas meitas – Daina un Zinta. Ģimene turpināja aktīvi piedalīties Čikāgas baptistu draudzē un arī korī un arī aktīvi piedalījās dažādos Čikāgas latviešu sabiedrības pasākumos.

1959. g. Viestarts ar ģimeni pārcēlās uz Kalamazoo kur viņi ātri iejutās un aktīvi piedalījās Latviešu sabiedrībā. Viestarts tur kļuva par luterāņu draudzes locekli.

Viestarta māksla daudzkārt atspoguļo viņa mīļo dzimteni Latviju. Viņa mākslas darbi atspoguļo latviešu kultūru, Latvijas dabas skatus ieskaitot Baltijas jūru un bērņībā izstaigātos mežus. Viņa visiemīļotākie gleznošanas tipi bija eļļas, akvareli un

ogles zīmūļi. Viestarta mākslas darbi bija izstādīti Detroitas mākslas muzejā, Indianas mākslas centra nozarēs Indianapolē un South Bend, Kalamazū mākslas institūtā, Grand Rapidu mākslas muzejā un Latviešu mākslas izstādēs Sietlā, Vašingtonā, Ņujorkā, Reading (Pensilvānijā), Klīvlendē un citās vietās.

Viņa māksla ir arī bijusi izstādīta daudz un dažādās mākslu izstādēs Amerikas vidienē, austrumos, daudzās pilsētās. Viestarts ir vairākkārt saņēmis godalgas par savu mākslu. Viestarta gleznas ir vairākos latviešu luterāņu dievnamos Amerikā. Viestarts gleznoja Čikāgas latviešu baptistu draudzes dievnamam gleznu, un divas viņa gleznas ir Ciānas ev. Lut. Draudzes dievnamā Čikāgā. Viens no Viestarta mākslas darbiem ir arī Rīgas pilī Latvijā.

Viestartam bija mīļa ne tikai māksla bet arī mūzika. Viņš aktīvi dziedāja dažādos koros un arī piedalījās vīru korī. Viņš ir arī zīmējis vākus vairākām mums pazīstamām un iemīļotām dziesmu grāmatām – Dziesmu grāmata I, Dziesmu grāmata II, Dziediet, Teiciet, un vēl citas. Viņš arī zīmējis Kristīgās Balsis titullapu.

Neņemot vērā visus šos sasniegumus, Viestarts mums bija pazīstams kā mierīgas dabas, pazemīgs vīrs. Viņam vienmēr bija kāds laipns vārds, mīlīgs

pasmaidīens. Viņš ļoti mīlēja savu dzīves biedri Veltu, savu ģimeni un visus mazbērņus un mazbērņus. Viestarts aizgāja mūžībā 2020. g. 1. aprīlī. Viestartu mīlā atmiņā patur dzīves biedre Velta, brāļi Aivars un Jānis, meitas Daina (Steve 2018.) un Zinta, mazbērni Lorēna (Derek), Markus, Melissa (Scott), Alex (Ewelina) un Ērika (Scott), mazmazbērni Dylan, Lincoln, Lanning, Laila un Elenora.

Rakstu sakopojis Pēteris Aļle no dažādiem avotiem

Foto: Zinta Aistara

SILVIJA BIĶIS †

Mūzs aizvadīts kalpojot Dievam un cilvēkiem

Šis rindiņas rakstu, aizvadot Mūžības gaitās manu neaizmirstamo, uzticamo dzīvesbiedri Silviju, ar kuŗu mēs abi 1966.g. 6. augusta dienā (pirms 54 gadiem) Rīgas baptistu Mateja baznīcā Dieva un cilvēku priekšā mijām gredzenus un devām viens otram uzticības solījumu.

Silvija nāk no zvejnieku un jūrasbraucēju Štālu dzimtas Upesgrīvas jūrmalā, viņas māmiņas Angaritas ticības ceļš aizsācies gados pēc Pirmā Pasaules kara beigām Uguņciema baptistu draudzē. Vēl tagad spilgtā atmiņā viņas stāsti par kristīgo jauniešu gājieniem gar jūrmalu ar ģitārām un aizrautīgām dziesmām, kuŗu noskaņas kopējais virsraksts varētu būt, kā to varam izlasīt “Atmodas dziesmās”: “Mēs sastopam ļaudis, kas nesaprot mūs”. (Šo vārdu nozīmi varētu attiecināt ne tikai uz nekristīgajiem, bet arī, tāpat kā šodien, uz vairāk konservatīvi noskaņotiem kristiešiem). Vecmāmiņas un māmiņas lūgšanas, Bībeles lasījumi un padomi, tāpat arī aizlūgšanas nepalika bez atbildes, bet dziļi iespaidoja augošās meitenītes atsaucīgo dvēseli, atmiņu un prātu. Silvija bija piedzimusī 1936. gadā

Talsos, bet pirmie dzīves gadi pagāja Rīgā, ar ticības iespaidiem no Āgenskalna un epizodiski arī no Ilģuciema baptistu draudzes svētdienas skolām. Kā savās atmiņās atcerējās Silvijas māmiņa, pēdējā minētajā svētdienas

skolā mēs abi ar Silviju esam bērņībā satikušies, varbūt pat ieinteresējoties viens par otru, bet nemaz neapjaušot, ka mūsu dzīves ceļi kādreiz savienosies. Otrā Pasaules kara vētrās Silvijas tēvs, jūrasbraucējs Gotfrīds Čiekurs, bija bezvēsts prombūtnē gājis bojā, un skarbajos kara gados meitenīti uzaudzināja audžu tēvs Ādolfs Birķis. Tikai vēlāk, pārcilājot atmiņu stāstus, uzzinājām, ka mans tēvs Kārlis Biķis ar Ādolfu ir vienaudži – dzimuši vienā un tai pašā 1900.gadā, un zēnu gados bieži sastapušies ganu gaitās Vaiņodes un Priekules Asītes apkārtnē, kur klausījušies, kā mežu ielokā atbalsojas viņu pašmācībā jaunapgūtie angļu valodas vārdi, jo abu zēnu kopīgais sapnis bijis kādreiz, varbūt, kļūt par misionāriem. Tas piepildījās daļēji tikai Kārlim Biķim tādā nozīmē, ka viņš laikā pēc Pirmā Pasaules kara un Latvijas brīvības cīņām iestājās jaundibinātajā

Latvijas baptistu Garīgajā Seminārā un, pēc tā beigšanas, visu mūžu pēc kārtas kalpoja vairākās Latvijas baptistu draudzēs – Ventspilī, Rīgā, Liepājā, Rucavā, arī dažus gadus savā dzimtajā Vaiņodē un visbeidzot Talsos. Pēc kara vētrām Ādolfa Birķa lauku mājas vietā Priekulē vairs rēgojušās tikai bumbu bedres un daļa no izārdītajiem mājas pamatiem. Pirmās skolas gaitas Silvijai nācās uzsākt un turpināt dažādās vietās Kurzemē (Dzērvē, Cīravā, Vaiņodē un Priekulē), kur Silvijas māmiņa grūtajos pēckara gados kalpoja kā žēlsirdīgā medicīnas māsiņa un dažkārt arī kā bērnu saņēmēja (akušere). Pārceļoties uz dzīvi Doles salā un vēlāk Rīgā, Silvija 1958. gadā absolvēja 1. medicīnas skolu kā feldšere (mūsdienu izpratnē: kā ārsta palīgs ar medicīnas koledžas izglītību). Tajā laikā Silvija, dziedot korī ar savu gaišo, skanīgo soprāna balsi, kalpoja Mateja baptistu draudzē, un tur aizsākās arī viņas ticības ceļš, pieņemot Jēzu Kristu par savu personīgo Pestītāju un apliecinot to bībelīgā ūdens pagremdes kristībā, ko izdarīja mācītājs Konstantīns Šmits. Pirmā sastapšanās ar Silviju man bija tajā vasarā, kad visi Mateja koŗa dziedātāji vairākās kravas automašīnās, (jo toreiz autobusi vēl nebija tik pieejami, kā tagad), braucām ekskursijā, arī lai dziedātu Jēkabpils baptistu baznīcā, un pa ceļam apstājāmies pie raudošās Staburaga klints, kas tolaik vēl nebija nogremdēta Daugavas dzelmē.

Tanī laikā Silvijas vecāki uzcēla savu mājiņu Rīgā, Jaunciemā, Silvija sāka strādāt Jaunciema papīrfabrikas ambulancē, turpinot studijas Rīgas medicīnas institūtā. Medicīnas studiju laikā, kad Silvija devās uz savu medicīnas studentes vasaras prakses vietu Līvānu slimnīcā, un es, būdams jauns ārsts, devos uz savu pirmo darba vietu Jēkabpils rajona Viesītes slimnīcā, mēs, pa ceļam no Rīgas, autobusā vēlreiz sastapāmies. 1966. gada 4. augusta piektdienā mūsu laulību reģistrēja Krustpils dzimtsarakstu nodaļā, bet 6. augusta svētdienā laulāja mācītājs Arvids Vasks Rīgas baptistu Mateja baznīcā. No tā laika iesākās mūsu – ārstu kopējās prakses gaitas, kas turpinājās, pārceļoties uz dzīvi Rīgā, – man kā ārstam pediatram un Silvijai kā ārstei neiroloģei. Mūsu pirmais bērns – puisītis gāja bojā sarežģītās dzemdībās. 1969. gadā piedzima mūsu otrais bērns – meitiņa Ieva. Pirmās skaņas pie

klavierēm, populārās “Bummi” dziesmiņas, gulēt ejot, vēlāk čella stingu vīrišķīgās skaņas, konkursi Emīla Dārziņa mūzikas vidusskolā un studiju gadi Konservatorijā – visam tam mūsu meitas dzīvē Silvija kā māmiņa sekoja līdz ar nenogurstošu uzmanību, atdevi un atbalstu. Pirmās lūgšanas, Bībeles stāsti “Ceturtajā korītī” (tā kordirigents un dziesminieks Jānis Ezeriņš bija nosaucis toreiz faktiski pastāvošās nodarbības bērniem Mateja baptistu baznīcā, jo padomju laikā svētdienas skolas darbība oficiāli bija aizliegta) – tam visam Silvija ar sirds trīsām dzīvoja līdz un pateicībā Dievam priecājās, redzot meitu baltā tērpā kristību dienā Mateja baptistērijā. Nespējām pat īsti to aptvert, kad ilgi lolotā Latvijas neatkarība tika atjaunota un pazuda valdošā ateisma ideoloģiskie žņaugi. Vētrainie notikumi rosināja levu pievērsties žurnālistikai, un mēs, vecāki, abi ar Silviju koncentrētā uzmanībā skatījāmies un klausījāmies televīzijas pārraides “Skats no malas” , kur levai bija jāpiedalās. Pavērās līdz šim noslēgtās robežas un sāka pienākt t.s. humānās palīdzības sūtījumi. Paralleli ikdienas apgaitām slimnīcā tie bija jāorganizē, jāsadala un jānogādā tiem, kam visvairāk vajadzīgs. No Pensakolas Pirmās baptistu draudzes ASV, Floridā pienāca liels kontainers ar bērnu slimnīcai nepieciešamo inventāru, aprīkojumu, kopšanas līdzekļiem. Tāpat arī sūtījumi no Norčēpingas un Moelndālas baptistu draudzēm Zviedrijā, Imanuēla baptistu draudzes Berlīnē, Vācijā, draudzēm Šveicē un Lielbritānijā. Mana studentu mācību telpa un Silvijas darba kabinets bērnu slimnīcā pārvērtās par savdabīgiem humānās palīdzības “štābiem.” Atbalsta sūtījumi bērnu ārstēšanai, kā arī lai palīdzētu bērniem ar īpašām vajadzībām, tika regulāri saņemti no Grūbera Evaņģēliskās Misijas (GEM), ko vadīja mācītājs Karlss Grūbers un viņa dzīvesbiedre Viviāna. Kopā ar domu biedru grupu Silvija izveidoja nodibinājumu “ Nāc un palīdzi”, kas apzināja tos, kam palīdzība visvairāk vajadzīga, un nogādāja to konkrētām ģimenēm un to bērniem. Ar Silvijas atbalstu un līdzdalību tika iekārtotas kapelas Bērnu klīniskajā slimnīcā Rīgā, kā arī Bērnu un Ģimeņu aprūpes Centrā “Bulduri” Rīgas Jūrmalā. “ Nāc un palīdzi” uzdevumā Silvija bieži devās pie bērniem pa tāliem lauku ceļiem Talsu apkārtnē

Nogales pagastā, kā arī uz Bausku un citām vietām Latvijā.

Atskatoties uz darba gaitām un daudzajiem sabiedriskajiem pienākumiem, un ja pieņem, ka dzīve ir cīņa, tad jāatzīst, ka Silvija bija tā, kas nodrošināja aizmuguri vai t.s. otro ešelonu. 2012. gadā mūsu vienīgā - uzņēmīgā, čaklā un vienmēr darbīgā meita leva tika aizsaukta Mūžībā. Palikām divi vien. Tomēr Dievs mums atsūtīja palīgā savus eņģeļus labu cilvēku izskatā – vienmēr īstā laikā un īstā vietā. Silvija paturēja stipru ticību un dvēseles mieru. Pēdējā pusgada laikā viņas veselība strauji pasliktinājās un nelīdzēja arī atkārtota ārstēšanās slimnīcā. Nepilna gada laikā Silvijas veselība strauji turpināja pasliktināties. Pastāvīgi piedzīvojām Dieva klātnību, Viņa Palīdzīgās Rokas atbalstu. Viņš sūtīja vienmēr savus eņģeļus labu, atsaucīgu cilvēku izskatā, un tas turpinās arī tagad attiecībā uz mani, kad esmu palicis viens – bet tomēr ne bez palīgiem un aprūpētajiem. Mana neaizmirstamā, mīlā, uzticamā Silvija pēc divkārējas ārstēšanās Rīgas Austrumu slimnīcā tika aizsaukta Mūžībā š. g. 14.

augustā tepat mūsu dzīves vietā, istabiņā Jaunciemā, mūsu mājā, kad apstājās pukstēt vienmēr atsaucīgā, siltā, dāsnā Silvijas sirds. No Silvijas atvadījāmiešiem Rīgas Krematorijas Lielajā sērū zālē 21. augustā, (viņa tika pieminēta arī 23. augusta Mateja draudzes divkalpojuma). Pēdējā gaitā izvadīja mācītājs Ainārs Baštkis, duetā dziedāja Māris un Diāna Dravinieki, vijoli spēlēja Annija Purmale-Grīna. Visiespaidīgāk dziedāja Golgātas draudzes koŗa solists Arvīds Keinis savu izvēlēto dzismu: "Ceļu ērkšķaino svētceļnieks iet" (Arnolds Bukstiņš ar Viņa Dzelmīša vārdiem).

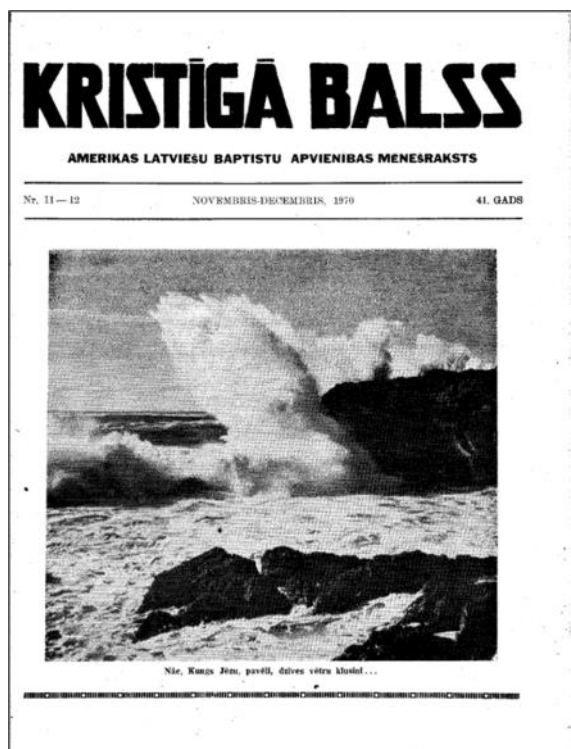
Uz redzēšanos pie Dieva Baltā Godības Troņa, kur vaigu vaigā redzēsim mūsu Pestītāju Jēzu Kristu un varēsim būt ar Viņu mūžīgi mūžos.

Enoks Biķis.

Foto: Raksta autors

KĀ TAS BIJA PIRMS 50 GADIEM

Rakstu izmeklējis Gatis Ķeris—Kristīgā Balss 1970. g. novembris / decembris

1970. G. KONGRESS

Kongresu (5. Septembrī) ievadīja māc. J. Barbins ar svētbrīdi. Runāja par pareizu kristiešu stāju, kas parādās patecībā Dievam par aizgājušo un uzticībā Augstajam Priesterim, Jēzum Kristum, nākotnē.

Mandātu komisija ziņoja, ka kongresā piedalās 58 delegāti (vēlāk 71) un 58 viesi.

Apvienības priekšsēdis māc. Fr. Čukurs paziņoja kongresu par atklātu un spējīgu spriest un lemt. Nolasīja sveicienus (1) no Baptistu apvienības Brazīlijā, (2) no māc. V. Freimaņa un (3) no māc. E. Gallēna. Pieminēja arī "aizgājušos", Bostonas draudzē tādi bija 4, Bukskauntijā 3, Ņujorkā 1 un Toronto 1.

Kongress pieņēma prezidija ieteikto darba dienas kārtību: Apvienības darbinieku ziņojumi, vēlēšanas, draudžu un Apvienības zaru ziņojumi un pārrunas ar

ierosinājumiem.

Māc. Fr. Čukurs uzsvēra faktu, ka Latviešu baptistu apvienība Amerikā pastāv jau 20 gadu. Šo gadu laikā iegūts nekustamais īpašums, kas saucas Nometne. Ir mums savs mēnešraksts Kristīgā Balss, Dziesmu grāmatas dievkalpojumiem un citām sanāksmēm, dzeju grāmatas, gadskārtējās Dziesmu dienas. Mēs pastāvam kā Apvienība, lai sludinātu evaņģeliju latviešiem, darītu palīdzības darbu, apzinātu un garīgi koptu mūsu draudžu locekļus un, kur ļaujas, atsevišķi dzīvojušos mūsu ticības biedrus.

Nevaram ne sevi, ne trimdas latviešus pārsteigt ar lieliem skaitļiem, jo esam tikai 8 draudzes un 2 kopas ar 665 draudžu locekļiem, bet 1969. gadā esam apgrozījuši \$75,000. (J. Plostnieks)

Nometnes izbūves kontā vairs neesot parāda, mūs iepriecināja apvienības kasieris P. Odiņš, tamdēļ varēsīm domāt par jauniem izbūves darbiem nometnē, varbūt, ar laiku redzēsīm mūsu īpašumā paceļamies Nometnes dievnamu.

Palīdzības darbs sekmīgi sokas, mūs informēja A. Meija, šī darba pārzinis, un lūdza mūs neatraut ziedojumus šim svētīgam darbam.

Nometnes izbūves darba vadītājs V. Stūrmanis deklarēja, ka nometnes vērtība esot ap \$65,000. Nometnes uzturēšana gadā maksājot \$3,000. Tā kā Dievs mums šo nometni ir dāvinājis, tad mūsu pienākums ir vispirms Viņam par to pateikties un tad mīlestībā to kopt un veidot.

Viktors Baštiks, padomes loceklis, komponists un diriģents, ziņoja par jaunu dziesmu grāmatu ar 323 dziesmām, no kuŗām nākošgad varēsot jau dziedāt kongresā un nometnē un, saprotams, arī draudzēs.

Brazīlijā ir vairāk latviešu baptistu nekā Ziemeļamerikas kontinentā, mūs informēja K. Augstroze, kas tur bijis šajā vasarā un piedalījies viņu gadskārtējā kongresā, un mūs iepriecināja ar varbūtēju pārsteigumu, ka nākošā vasarā mēs varot sagaidīt viesus no Brazīlijas.

No Revīzijas komisijas puses Kārlis Kalažs ziņoja, ka Apvienības un Kristīgās Balss kases grāmatas atrastas priekšzīmīgā kārtībā, jo visi ieraksti saskanējuši ar attaisnojošiem dokumentiem.

Pārvēlami šogad bija šādi Apvienības padomes locekļi – Fr. Čukurs, K. Augstroze un prof. R. Markus.

Pēdējais nebija ieradies, bet atsūtītā vēstulē lūdza viņa kandidatūru vairs neuzstādīt. Vēlēšanu rezultāti rādīja, ka padomē paliek Fr. Čukurs un K. Augstroze, bet R. Markus vietā ievēlēja Uldi Ukstiņu, teoloģijas studentu Ņutonas teoloģijas seminārā. Revīzijas komisija ievēlēja Martu Buividi, A. Gūtmani un K. Kalažu. Nometnes vadībā ievēlēja līdzšinējos: L. Kalniņu, K. Augstrozi un L. Jaunzemi. Ziņojumus sniedza visu draudžu un kopu pārstāvji, izņemot Ziemeļkarolainas kopu. Tie bija interesanti. Māc. P. Odiņš, kas vadīja šo kongresa sēdi izsauca: “Man ir sajūta, ka esmu apmeklējis visas draudzes, un šī sajūta ir laba, tā stiprina mūsu garīgās saites un vieno mūs!”

Mums ir astoņi kori... aug jauni mākslinieki – čelliste Linda Aļle ... jauno mūziķu fondam derētu vairāk līdzekļu.. mūsu paaugušie bērni būtu iesaistāmi mūsu koŗos par dziedājumiem ... nākošā Dziesmu diena paredzēta Toronto... Tāds bija Dr. E. Baštika ziņojums.

Māsas čaklas nometnes balstītājas. Ar saviem ziedotiem līdzekļiem viņas uzcēlušas sanitāro kabīni, nodarbības telpu bērniem un pusaudžiem, nopirkušas veļas mazgājamo mašīnu un žāvētāju, kā arī rūpējās par mācības līdzekļiem bērnu un pusaudžu nodarbībām. --- Ziņoja Marta Buivide.

Jaunatnei nometnes laiks šogad paredzēts Pateicības dienā ar virstematu “Kā kristieši reaģē uz mūsdienu pasauli?” -- ziņoja Uldis Ukstiņš.

Pārrunas par dievnama celšanu nometnē paņēma ilgu laiku, bet bez kādiem pozitīviem rezultātiem. Kur tādu celt un kādu to celt – bija jautājumi, kas nebija atbildami, jo šis jautājums prasa ilgāku domāšanu. Varbūt nākošais kongress jau konkrētāki varēs spriest par šo jautājumu, tas ir, dievnamu nometnē.

R. Kalnmals demonstrēja skaņu plati, kuŗas spēles ilgums bija 10 minūtes un 15 sekundes. Tajā bija iegravēti izvilcumi no māc. Fr. Čukura runas Dziesmu dienā Klīvlāndē un arī divas no tur dziedātām kopkoŗa dziesmām. Plates cena – 50 centi. To varētu lietot kā “traktātu” pasniegšanai draugiem un paziņām.

Kongresa noslēguma daļu vadīja māc. V. Landmanis no Čikāgas. Uz redzēšanos 1971. gada kongresā, kas notiks, ja Dievs vēlēs, jūlija mēneša sākumā.

Irma Kitisa